

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editör
Özkan Günal

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-17
Mayıs 2016

İslam

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No: 150 D: 1B/38
Osmangazi BURSA
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2016 Emek Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

EDİTÖRDEN

Sayfa 5

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bakî Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on yedinci sayısının konusu, **İslam**...

İslam dini, Allah'ın, son peygamberi Hz. Muhammed vasıtasıyla bütün insanlara gönderdiği en son ve en mükemmel dindir. İslâm'ın gelmesiyle, diğer dinlerin hükmü sona ermiştir. İslâm dinini kabul eden kimseye Müslüman denir. İslâm'ın en son ve Allah katında yegâne kabul edilen din olduğu, Kur'an-ı Kerim'de Maide suresi 3 ayette şu şekilde belirtilir,

Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim. Ve üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Sizin için din olarak İslâm'dan razı oldum.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu "İslam" İslam kelime anlamı olarak "Teslim" manasına gelmektedir. "Ben İslam'ım" diyen bir insan aslında "Ben teslimim" demiş oluyor. Bu nasıl bir teslimiyettir ve kimedir efendim? **Sayfa 12**

Özkan Günal:

İslam, tevhit dini olup içeriğinde insani değerler olan sevgi, saygı, hoşgörü, merhamet, barış, anlayış, cömertlik özellikleri barındırır ki tüm bunlar tevhit de dâhil ancak bunlara teslim olmakla gerçekleşebilir. Bu sebeple İslam'ın temelinde teslimiyet vardır. Gönüller sultanı Melami Mürşid-i Kâmilî Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bakî Hazretleri İslam ve teslimiyet konusunda şu açıklamayı getirmişti;

SİZDEN GELENLER
Sayfa 22

İslam güzelliğın kaynağıdır

İslam kelimesi; itaat etmek, boyun eğmek, bağlanmak, teslim olmak, esenlikte ve barışta olmak gibi anlamlar taşır. Din olarak İslam'ın terim anlamı ise; yüce Allah' a teslim olup, O'na itaat etmek, Hz. Muhammed' in tebliğ ettiği her beyanı bütün varlığıyla kabul edip yaşam biçimi haline getirmektir.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Beşinci Sofra

Sayfa 27

Bismillahirrahmanirrahim.

Allah **Teâla** Hazretleri Tahrir suresi 6 ayetinde,

Ey iman edenler, nefisleriniz ve çoluk çocuğunuzu ateşten koruyunuz.

buyurmuştur ve Peygamber Efendimiz,

Her çocuk islam fıtratı üzerine doğar. Sonra onun anası babası onu yahudi, Hıristiyan veya Mecusi

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

İslam Sayfa 28

3:19- Doğrusu Allah katında din, İslâm'dır; o kitap verilenlerin anlaşmazlıkları ise sırf kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki taşkınlık ve ihtirastan dolayıdır. Her kim Allah'ın ayetlerini inkâr ederse iyi bilsin ki, Allah hesabı çabuk görendir. 3:85- Kim İslâm'dan başka bir din ararsa ondan asla kabul edilmeyecek ve o ahirette de zarar edenlerden olacaktır. 2:208- Ey iman edenler! Hepiniz barış ve selamete girin de şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o sizin aranızı açan belli bir düşmandır.

İÇİNDEKİLER

AYIN KONUSU

İslam... Sayfa 8

İslam kavramı içinde dini inanış da dâhil insanlığa ait tüm değerleri barındıran kavramdır. Din, zannedildiği gibi medeniyetin dışında kalan bir olgu değil bizzat medeniyetin kendisidir. Dindarlık esasına göre kendi anlayışlarına din diyenlerin yorumlarına bakmaktan geçip, ancak dinin kendisini görmeye başladığımızda bu gerçeği fark edebiliriz. İslam, öyle bir değerdir ki bugün en mükemmel insan ve bu insanın yaşam sistemini tarif etmek karşımıza İslam çıkar.

MAKALE

Sayfa 26

ŞERH-İ KELÂM-İ İMAM ALİ

Bismillahirrahmanirrahim Elhamdülillahi Rabbil Âlemin. Vesselatu vesselamu ala seyidina Muhammedin ve ala alihi vesselibihî ecmain.

İmam Ali ki Allah ondan razı olsun. Cümle mahlûkatın vücudlarının zuhuru bir şeye benzemekte olmadı yani hiç birisi birbirine benzemezler. Mahlûkatın vücudu müstakilleri yoktur, karın vücudu olmadığı gibi. Zira karın vücudu suyun vücududur. Başka vücut yoktur. Halk dahi böyledir. Vücutları, vücud-u Hakk'dır. Zahiren kar su gibidir. O varlık su mesabesindedir. Hakikatte, kar sudan gayri değildir. Ancak su, kar suretinde görülür. Su ismi, gizli olur ve kar ismi zahir olur. Hakikatte birdir. Halk, Hakk'ın zuhurudur. Her surette görünür olur. Bu görünürlük, halka isim oldu. Batında zat-ı Âliyelerinden gayri zat yoktur. Cümle halk namıyla olan, yaratılmışlığa çıkışı olup görünmesidir. Kar ve su zahire birbirlerinden ayırdılar. Zira su ile taharet olur. Fakat kar ile taharet olmaz. Hatta kardan gayri su bulunmaz ise ve karı eritecek bir şey dahi bulunmaz ise teyemmüm yapılır. Zira kar teyemmüme mani olmaz. Ama su teyemmüme manidir. Bundan malum oldu ki, zahirede kara su demezler. Zira karın müstakil vücudu yoktur. İsimde ve bakışta Hakk'ın zahiri olan halk, Hakk'ın gayridir. Zat-ı Hak'tan gayri bir zat yoktur ki ona Hak denile. Kar suyun sıfatı ve sureti olduğu gibi, halk; Hakk'ın sıfatı ve suretidir diye söylenir. Velâkin ona Hak denilmez. Suluk-ı Tevhid ile Hak Teâlâ Zariyat, 56 tembüh buyurur,

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikârdır yüce sultan
Sırrullah'a şahit olan
Bizden size selam olsun*

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on yedinci sayısının konusu, **İslam**...

İslam dini, Allah'ın, son peygamberi Hz. Muhammed vasıtasıyla bütün insanlara gönderdiği en son ve en mükemmel dindir. İslâm'ın gelmesiyle, diğer dinlerin hükmü sona ermiştir. İslâm dinini kabul eden kimseye Müslüman denir. İslâm'ın en son ve Allah katında yegâne kabul edilen din olduğu, Kur'an-ı Kerim'de Maide suresi 3 ayette şu şekilde belirtilir,

Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim. Ve üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Sizin için din olarak İslâm'dan razı oldum.

İslam sadece bir din olarak ele alınırsa gerçekliği kavranamaz. İslam, diğer dinler gibi sadece belirli bir topluluğa gelmiş din değil tüm insanlık adına gelen son din yani insanlığın son kurtuluşudur. Bu sebeple tüm insanlar İslam'ı kabul etmek zorundadır. İslam'ı kabul etmeyen bir insan dinsizdir. Ayrıca İslam'ın tevhit dini oluşu bize bu gerçeği ispat eder. Cenabı Resulullah efendimiz,

Ya Rabbi, ben seni hem tenzih, hem de teşbih ederim

diyerek tevhit üzerine olduğunu, İslam'ın da tevhide bünyesinde barındırdığını ifade etmiştir. O âlemler sultanı ki kendisinden gayrıyı, kendisinden gayrıya bildirmemiştir. O, kendi tafsilatını kendisiyle tevhit etmiştir. Bu hususta Pir Hz,

“Cenabı Allah her şeyden münezzehtir. Kime benzetebilirsin, hiçbir şeye benzemez. Bütün şariat ehli böyle der, Allah her şeyden münezzehtir. Allah'ın böylece hiçbir şeye benzememesine “tenzih” derler. Hatta buna uygun Kur'an'ı Kerim'de ayetler vardır. “Allah hiçbir şeye misal getirilemez.” Bu tenzihtir. Teşbihe gelince; Teşbih benzetmek demektir. Tenzihte Allah bir şeye benzemez diyoruz. Ama ayeti kerimenin devamında “O duyar ve görür” deniliyor. Bu ayet Allah'a bir benzerlik veriyor. Allah'u Teâlâ için önce o hiçbir şeye benzemez diyor, arkasından da o hiçbir şeye benzemeyen Allah duyar ve görür diyor. Bu duymaklık ve görmeklik insanda da var. İşte burada teşbih yapıyor. Demek ki, Allah insana benzemiş veyahut insan Allah'a benzemiş ikisi de aynı şeyler. Peki, insanın Allah'a benzediğine dair bir ayet, hadis var mıdır? Evet, bir hadisi şeriflerinde Resulullah Efendimiz, “Allah'u Teâlâ Âdem'i kendi sureti üzere halk etti” buyurmaktadır. Bu hadisi şerifin ışığı altında insanların Allah'a benzediği veya Allah'ın insana benzediğini idrak etmekteyiz. Hz Musa, Allah'ı tenzih ederken zatıyla birlikte sıfatlarıyla da tenzih etti. Hz İsa, sıfatlarıyla teşbih ederken zatıyla da teşbih etti. Her ikisi de noksanlık oldu ama Cenabı Resulullah efendimiz zatıyla tenzih ederken sıfatlarıyla teşbih etti. Yani sıfatlarından zatını müşahede etti ki işte bu tevhitir.”

demektedir. İslam dininin tevhit dini oluşu da tam olarak budur. Bir insan Allah'ı tenzih ediyor lakin teşbih edemiyorsa ve yahut teşbih ederken tenzihliğini hükümsüz bırakıyorsa o henüz İslam'la şerefle niş peygamber ümmeti olamamıştır. İslam, insanın ikiliğini tevhit eden dindir. Bu tevhit ruh ve nefis birlikteliğinde nefisten ruhun görünmesi demektir. Nefsinden ruhunu görünür kılan yani nefisini ruh eyleyen kendi zahirliğinde Rabbine şehit olur. Bu şehadet yoksa tevhit olan İslam o kişide oluşmamıştır. Şehadetle başlayan İslam dininin içinde şehadet olmayışı İslam'ın şehadetsiz oluşundan değil, insanların İslam olamayışlarıdır.

Aşk u niyazlarımla

**Gönül bağın oluşturun
Özün Hak'la buluşturun
Demin yâre kavuşturun
Tevhide gel tevhide**

**Haber eyle sılıandan
Halkı mevcut kılıandan
Hikmetin gör bulandan
Tevhide gel tevhide**

**Yardan uzak kaldıysan
Masivaya daldıysan
Nefsine de uyduysan
Tevhide gel tevhide**

**Derdine derman ara
Ulaşmak için Hakk'a
Kalma sakın dışarda
Tevhide gel tevhide**

**Nar-ı aşka yanmaya
Cemaline varmaya
Uyurken uyanmaya
Tevhide gel tevhide**

**Halil kalma yabanda
Allah durur o anda
Her ne varsa Hak anda
Tevhide gel tevhide**

**Talip nispetine tövbe etmeli
Varlığını Hak'ta batın bilmeli
Hakk'a kendisinde uruç etmeli
O zaman yanacak Miraç kandili.**

**Haremi şeriften girdik bu yola
Döndük yüzümüzü Kibletullaha
Fail mevsuf mevcut ifna oluşla
Burak ile orda vardık aksaya.**

**Aşkla aşka erdik akıldan geçtik
Hu dedik gönülden yokluğa girdik
Vardık aslımıza batın edildik
Cümle sıfatlarla kemale geldik.**

**Zahir bulduk Hakk'ı halkın yüzünde
Cem etti varlığı tecellisiyle
Gayrı ilah yoktur şahit kendine
Miraç kandiline girdik bu zevkle.**

**Seyran kendisinden kendisinedir
Muhabbet eden hem edilenidir
Melekler secdede Hak zahiridir
Mekân zikrimizin tecellisidir.**

**Kendine mal etme Fakir bu zevki
Kâbe kavseyini ev edna demi
Açtı perdesini Mümin eyledi
Görülen Halil'dir seyret Cemali.**

AYIN KONUSU

İslam...

İslam kavramı içinde dini inanış da dâhil insanlığa ait tüm değerleri barındıran kavramdır. Din, zannedildiği gibi medeniyetin dışında kalan bir olgu değil bizzat medeniyetin kendisidir. Dindarlık esasına göre kendi anlayışlarına din diyenlerin yorumlarına bakmaktan geçip, ancak dinin kendisini görmeye başladığımızda bu gerçeği fark edebiliriz. İslam, öyle bir değerdir ki bugün en mükemmel insanı ve bu insanın yaşam sistemini tarif etsek karşımıza İslam çıkar.

İslam, hoşgörüdür, sevgi, saygı, merhamet, bağlılıma, affedicilik, doğruluk, dürüstlük, çalışkanlık, ilim gibi değerleri bünyesinde barındırırken, yaratıcı kudretullah olan Allah inancını da birleştirerek insan suretinde yaratılmış insan namzeti canlıları gerçekte insan yapandır. Kişiyi insan yapan değerli bir olgu nasıl olur da insanı gerici yapar? İşte bu anlayış İslam'ın anlaşılmasından kaynaklı kişilerin kendilerini İslam zannetmeleriyle ortaya çıkan yorumlardır. İslam'ın içinden insanî değerleri alıp adına hümanizm denilmesi ve sadece bu değerlerin sahiplenilmesi, yardımlaşma, paylaşma, eşitlik ilkelerini alıp adına sosyalizm denilmesi gibi İslam'ın bütünlüğünü oluşturan tüm değerleri tek tek ayırıp farklı isimlerle sahiplenerek İslam'a ait olanlarla gelişen anlayışı kullanıp İslam'ı dışlamak, kişilerin İslam'ın bütünlüğünü görememelerinden dolayıdır. Oysa bütün güzel değerler İslam isminde bütünleşmektedir görene.

Din, insan içindir. Hiçbir din yoktur ki insan için olmasın çünkü din yaratıcı Rabbin insanı yaratmasındaki gayedir aslında. İnsandan din faktörünü çıkartırsanız geriye tek taraflı bir yaşam kalır ve bu yaşam insanın var oluşuna aykırıdır. İnsan tek taraflı bir olgu değil madde ve manasıyla iki taraflıdır. Sadece maddeye dayalı bir yaşam insanı felakete sürükler, insanı kendisinden uzaklaştırır. İşte burada devreye insanı tamamlayan din girmektedir. İnsanın yaratılış gayesi Rabbine muhabbet olduğundan yaratılışında inanç değerini barındırır. Bu inanç kişilerin kendi bildiğine gelişirse kişiyi insan denilen kutsallıkla buluşturmak yerine daha da kendi aslından uzaklaştırır. İnanç, tevhidî değer olmaktan çıkıp, şirki doğurur. Bu sebeple Cenabı Allah, insanlık tarihi boyunca, rahmetinden, yarattığı insan uzaklaştığı kendi aslı olan yaratılış gayesine geri dönebilsin ve tevhit inancını yaşasın diye peygamberler göndermiştir. Gönderilen her peygamber, uyarıcı ve davetçidir. Bizleri içinde ulduğumuz hali göstererek şirk içinde olduğumuz konusunda uyarılmışlar, tevhide davet etmişlerdir. Davet Allah'la tevhit edilmeye olduğundan tüm dinler ve tüm peygamberler Âdem As'dan başlayarak son Peygamber, peygamber efendimiz Hz Muhammed efendimize kadar İslam'dır ve İslam peygamberidir aslında. Bu sebeple bu gün ayırım yapılarak yorumlanan tüm dinler aslında insanlığa ait ortak değerleri barındırır bünyelerinde. Ama bilinmesi gereken çok önemli bir gerçek vardır ki o da bugün tüm insanların İslam'ı din olarak kabul edip Hz Muhammed efendimize biat etmeleri gerektiğidir. Bunu yapmayanlar dinsiz ve peygambersiz ölürlər.

Şimdi, insanlık tarihinde görmekteyiz ki, Hz Âdem As ile başlayan yaratıcı Allah'a inanıp, inancın gereğini yapma kulluğu olan üzerimize düşeni yapmak, insanlar tarafından buldukları toplumla birlikte gelişen anlayışla şekillenerek farklı farklı isimler ve farklı farklı şekillerle şekillenmiştir. Gaye bir olduğundan birbirleriyle ortak özellikler barındırmaları kaçınılmaz sonuçtur çünkü başka isimler ve başka şekillerle de olsa zikredilen Allah'tır ve yapılan ibadettir.

Bunların, insanlık tarihinin başlangıcından itibaren başka isimlerle anılması bir sürü başka din anlayışı olduğundan değil sadece o isimle aynı şeyin anılmasındandır. Bu gün bizim için hayatî önemi olan herhangi bir şeyin bugün bile farklı farklı isimlerle anılıyor oluşu o şeyin birden fazla olduğu anlamına mı geliyor? Hayır, gelmiyor. Zikredilenin birliği asla değişmez. İsmi her ne kadar, her toplumda farklı da olsa zikredilen Allah'tır, zikredilme sebebi inançtır, inanç din, din İslam'dır.

Denilir ki, "Al" ve "El" kelimeleri Sümerlerden ve Babillerden önce İbraniceye sonra Arapçaya girmiştir.

"Al" ve "El" kelimelerinin anlamı tanrıdır. Örneğin Babil dilinde "Ba-al" isimli tanrının anlamı Babil'in meşhur bağlarını korumakla görevli "Bağ Tanrısı"dır. Sümerler ve Babillerdeki bazı tanrıların isimleri şunlardır. Al-Lat, Al-Uzza, Al-Menat, Kib-el-La, Şi-el-La, Hub-Al, Ba- Al'dır. "El" ve "Al" kelimeleri bugün hala İbranicede "Tanrı" anlamında kullanılmaktadır. Hatta bu kelimelerin başına ve ya sonuna hiçbir ek gelmediğinde tanrıların tanrısı anlamında kullanılırlar. Sadece İbranicede değil, Sümerce, Akadca, Babilce ve eski Mısır dillerinde de bu iki kelime hep Tanrı anlamında kullanılmıştır. "Al" kelimesi anlaşıldığına göre şimdi "Lah" kelimesini anlamak gerekir. Aslında bu kelime "La" kelimesidir lakin İbranice ve Arapçaya "Lah" olarak girmiştir çünkü bu dillerde "H" harfi vurgu için kullanılır. Bu dillerde yallah, fellah, vallah kelimeleri buna örnektir. Allah kelimesinin esasına "Al-la" "El-la" El-le" denilebilir sadece lehçe farkı vardır.

Bu gerçekliği anlatırken denilmek isteniyor ki, Allah insanı yaratan değil aslında Allah insanların yarattığı bir kavramdır, işte ispatı budur. Oysa gerçek şudur ki tümü doğrudur ve tümü o dönemi yaşayan insanların anlayışına, diline, yaşam tarzına göre bir olan gerçeğin idraklere sunumudur. İsmi ne olarak zikredilirse zikredilsin zikredilen hep aynı yaratıcı Rab'dır ve bu zikrediş dediğimiz gibi insanın yaratılışından gelen inancın ispatıdır. İnanç, din, insan hepsi aynı değerdir ve tümü İslam'dır çünkü amaç yaratanla yaratıcı tevhitliğidir. Bu sebeple, bugün daha sonradan ismi o dönemin insanları tarafından değiştirilerek Peygamberinin ismiyle bağdaştırılarak Musevî, İsevî olarak değiştirilse de aslında Hz Musa'da, Hz İsa'da ümmetini hep Hz Muhammed'e ve İslam'a davet etmişlerdir. Cenabı Resulullah efendimizin,

Ben güzel ahlakı tamamlamaya geldim

beyanı bu gerçeğin ispatıdır. Güzel ahlak, İslam üzerine insanlığımızı hak edip, Allah'ın "Kulum" dediklerinden olmaktır. İşte, tüm peygamberler ümmetini bu kulluğa davet etmişlerdir. Hz İsa As,

Ben, benden sonra gelecek Rabbin elçisine davetçi olarak gelen davetçiyim

demiştir. Tüm peygamberlerin ümmetlerini Rabbe inanmaya ve bu inancın gereğini yapmalarına davet edişleri o insanları tevhide yani İslam'a davet edişleridir. İnsanların sonradan bu gerçekten uzaklaşıp, kendi anlayışları doğrultusunda yaptıkları yorumlar sonucunda, merkezinde Rabbe inanç bulunan ama şirke dönüşecek şekilde geliştirdikleri sistemler, ihtiyaç duyduklarını temin etmelerinin sebeplerine ayrı ayrı Rab'dan ayırıp kutsiyet yüklemelerini oluşturmuştur. Güneşe, aya, yağmura, denize gibi yaşamı için gerekli olanlara, tüm bunlardan Rabbi bilip Rabbe şükretmek yerine bunlara Rablık anlamı yüklemelerini doğurmuştur.

Bu sebeple farklı farklı isimler ortaya çıkmış olsa da her isme yükledikleri kutsiyet aslında bugün Allah ismiyle zikrettiğimiz mutlak kudrete yüklenen kutsiyettir. Var olan bir gerçeğin, anlatıldığı insanların anlayışına göre örneklerle sunulması kadar daha doğal ne olabilir? Mesela, çocuğumuza bir konuyu anlatırken onun anlayacağı şekilde örneklerle anlatmak gibi. Ama daha sonradan insanların Allah'ı anlatmak için kullanılan örneklerin, objelerin kendisini kutsal sanmalarından doğan farklılıklar, gerçeği asla değiştirmez. Allah birdir, Allah'la birlikte tüm peygamberler de birdir ve o peygamber son peygamber Hz Muhammed'dir, din birdir o din İslam'dır.

Eğer insanlar Allah'a inanıyorlarsa, Cenabı Allah'ın yüce Kur'an'ı Keriminin Ali İmran suresi 19 ayetinde,

Doğrusu Allah katında din, İslâm'dır; o kitap verilenlerin anlaşmazlıkları ise sırf kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki taşkınlık ve ihtirastan dolaydır. Her kim Allah'ın ayetlerini inkâr ederse iyi bilsin ki, Allah hesabı çabuk göröndür.

beyanındaki gibi İslam olmak zorundadır. Allah'a inanıp beyanında belirttiği gibi kendilerinin kendilerine göre yorumlayarak icat ettikleri din anlayışında kalmaları ve Allah'ın "İslam olun" emrini yerine getirmeyişleri, inandıkları Allah'ı inkâr etmeleridir ve bu Allah'ın gerçekliğini kabul etmeyip kendi yarattıkları zannî bir olguyu yine kendileri için kullanmalarındır. Allah'ın emri olan İslam'ı inkâr etmekten daha büyük küfür olamaz insan için.

İslam, içinde sadece şekli ibadetlerin olduğu ve söylendiği gibi Allah'ın insandan sadece şekli ibadet etmelerini istediği bir din değildir. "Oku" emriyle başlayan bir din ilimden, okumaktan ve zahir batın keşfetmekten uzak olmamalıdır. Şehadetle başlayan bir din, içinde şehadet barındırmayan tek taraflı bir din olmamalıdır. Barış anlamına gelen bir din, kendi dışımızdakilerle cihata dayalı olmamalıdır. Cihat İslam için kendi cehaletimizle yapılması anlamını taşımaktadır. İnsanların, İslam'a ait değerleri kendilerine göre yorumlayarak İslam'ı nefisleri için şekillendirip, Hz Muhammed'in bildirdiği tevhitte uzaklaşıp, cehalet karanlığına bürünüp, adına İslam demeleriyle, İslam'ı bu haline göre yorumlamak kendimize yapacağımız kötülüktür. Düşünün! Allah, bilinip, keşfedilmek, şahit olunmak isterken tevhitliğe ait bu değerler üzerine yaşayın derken, bunlardan uzak bir anlayışı istemesi Allah'ın mı istemesidir, yoksa cehalete göre yaşayıp kendisini İslam sözcüsü diye tanımlayanların mı?

Yaratılmış her zerre iki yönlü olduğundan tıpkı insan gibi zahir ve batın, İslam da iki yönlüdür. Sadece tek yönü olan kısmını alıp, o yönü de kendimize göre şekillendirip İslam budur diyerek İslam'a kısıtlama getirmek Allah'a, Peygambere, Kur'an'a kısıtlama getirmektedir. Eğer öyle olsaydı, o zaman Allah sadece bunları emrederdi. Kur'an'ı Kerim beş ayet olurdu. Şimdi, İslam'ın şartı denilen beş maddeye bakalım! Nereden geliyor bu beş maddenin İslam'ın şartı olduğu? Bu beş madde Kur'an'ı Kerim'de Allah'ın emri olarak bulunduğundan dolayı İslam'ın şartlarıdır denilmektedir ki bu doğru bir yaklaşımdır. Yani deniliyor ki bu beş şart Kur'an'da Allah'ın emri olduğu için şarttır. Evet, kesinlikle Allah'ın emri olduğu için şart olduğundan **İslam'ın şartı Allah'ın emridir** demek İslam adına en doğru ifadedir. O zaman, Allah'ın emri İslam'ın şartı ise neden beş adet olarak sınırlanmıştır? Cenabı Allah,

“İman edenlerin Allah sevgisi daha kuvvetlidir.”
 diyerek sevmeyi emretmekte,
 “Rablerine olan saygıdan dolayı titreyenler”
 diyerek saygı duymayı,
 “Sen yine de affa sarıl, iyiliği emret ve cahillerden
 yüz çevir” diyerek affetmeyi,
 “Bilsin ki insan için kendi çalışmasından başka bir
 şey yoktur” diyerek çalışmayı,
 “Yaratan Rabbinin adıyla oku!” diyerek okumayı,
 “Sana biat edenler ancak Allah’a biat etmiş
 olurlar” diyerek biat etmeyi,
 “İnsan düşünmez mi” diyerek düşünmeyi,
 “Ehlibeyte sevgi” diyerek Ehlibeyti sevmeyi

emrediyor oluşuyla tüm bunlar da İslam’ın şartı olmuyor mu? Bu sebeple İslam, insanların işlerine geldiği gibi ayıklama yaparak kendilerine göre şekillendirilip, dar kalıplara sığdırılabilecek bir din değildir. İslam, Allah’ın kendisini bildirdiği, ilim ve irfanîyet temeline dayalı, insanî yaşamın kaynağı olan dindir ve Allah evrensel olduğu için İslam da evrenseldir. Evrensel oluşu yaratılmışlığın tümünü kapsamamasının yanında yaşamın içinde bulunan insana, dolayısıyla Allah’a ait olan tüm değerleri barındırandır. İslam, Hakk’ı görerek, işiterek, zikrederek sürdürülen yaşamdır. Yaşamı ayrı, dini ayrı zannedenler, kendilerine göre bir din anlayışıyla bulunup, yaşamlarıyla dinleri başka başka olanlardır ki bu İslam değildir. İslam mensubu olanlar, İmam Ali efendimiz gibi görmedikleri Allah’a iman etmeyenlerdir.

İslam öyle bir değerdir ki, tebliğ edip davet edicisi Hz Muhammed, hayatı boyunca ne yapmışsa İslam adına yapılması gerekeni yaptığından, Hz Muhammed’in yaptığı her şeyi yapmaktır. İşine geldiği yerde Hz Muhammed böyle yaptığı için bize de farz deyip, işine gelmediğinde bu sadece Hz Muhammed’e mahsus diyenler İslam değillerdir. Bu sebeple, İslam’ı anlamak için İslam’ı kendilerine göre yorumlayanlara değil, İslam’ın özünü anlamak için, Hz Muhammed’e ve onun kutlu Ehlibeytine bakılmalıdır. İnsanı İnsan yapan İslam, insanlıktan uzak görünüyorsa, insan olmayanların kendilerini İslam olarak ifade edişindedir. Doktor olmadığı halde doktorluk yapanın hastayı daha da hasta etmesiyle doktorluk insanlık dışıdır demek ne kadar yanlışsa, İslam’a insanlık dışı demek de o kadar yanlıştır.

İslam, tevhit dinidir ve tevhit insanlık demektir. İnsan ise, kendi aslı olana kendinde şahit olup aslıyla birlikte bulunarak kul olandır. Kişi İslam olup insan, insan olup Kul olmadan küfründen, şirkinden arınamaz.

Aşk u niyazlarımla.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu “İslam” İslam kelime anlamı olarak “Teslim” manasına gelmektedir. “Ben İslam’ım” diyen bir insan aslında “Ben teslimim” demiş oluyor. Bu nasıl bir teslimiyettir ve kimedir efendim?

Özkan Günal:

İslam, tevhit dini olup içeriğinde insanî değerler olan sevgi, saygı, hoşgörü, merhamet, barış, anlayış, cömertlik özellikleri barındırır ki tüm bunlar tevhit de dâhil ancak bunlara teslim olmakla gerçekleşebilir. Bu sebeple İslam’ın temelinde teslimiyet vardır. Gönüller sultanı Melami Mürşid-i Kâmilî Nam-ı Dampirli Halil İbrahim Baki Hazretleri İslam ve teslimiyet konusunda şu açıklamayı getirmiştir;

“İslam Allah’a teslim olmaktır. Allah’a nasıl teslim olunur? Laf ile teslim oldum demekle teslim olunmaz. İslam oldum, yani teslim oldum diyorsan o halde teslim değildin ki teslim oldun. Öyleyse teslim olmak nedir, teslim olmamak nedir soruları gelir akla.

Teslim olmamak, kişinin Haktan ve Hakikatten gafil ve mahçup olarak yaşamasıdır. Bu hal, kişinin nispeti benliğinin ispatından başkası değildir. Nedir nispeti benlik? Cümle oluşumunda kişinin kendini görmesidir. Yani;

Efal cihetiyle fail benim, yapan eden, alan veren benim, istediğimi yaparım istediğimi yapmam, tutarım atarım gibi anlayışta bulunmak suretiyle kendini her failin faili zannetmek, böyle olunca zuhurda ve tecellide kendine bir mevcudiyet tahsis ederek Ulûhiyet iddiasında bulunmaktır. O halde ben varım gayrısı yok der.

İkincisi, sıfat cihetiyle gören, işiten, söyleyen, bilen dileyen, güçlü olan, diri olan, bir şeyi yapıp yapmamaya muktedir olan yani irade eden gibi bu sıfatlarla sıfatlananın yani mevsufun kendisi olduğunu zannederek burada da kendini görmek suretiyle, ben varım gayrısı yok anlayışıyla Ulûhiyet iddiasında bulunur.

Üçüncü olarak vücut cihetiyle de mevcut olanın, yani bu varlıkla görünenin kendisi olduğunu zannederek burada da ben varım gayrı yok anlayışıyla Ulûhiyet iddiasında bulunur.

O halde üç yerde kendini var ve mevcut görmek suretiyle, bu anlayış insanı zan ve vehminde oluşturduğu bilgilerin ışığında böyle bir gaflet ve delalet batağına düşürür. İşte bu hal esfeli safilin, daha aşağı siccinde olmasına zemin oluşturur. Burada bulunanların anlayış ve görüşleri, Allah gerçeğinden mahrum

ve gafil olarak zan ve vehimden oluşan bilgilerinden hâsıl olan anlayış, kendilerini ilahlaştırmalarına zemin teşkil eder. Ne yazık ki farkında olmadan, Allah’lık iddiasına başlamışlardır. Bakara suresi 165. ayette:

İnsanların bir kısmı Allah'tan başka ona birtakım eşitler edinirler de onları, Allah'ı sever gibi severler. İnananlarsa, Allah'ı onlardan daha kuvvetli bir sevgiyle severler. Zulmedenler, bir görselerdi ki azaba düşecekleri vakit bütün kuvvet, ancak ve ancak Allah'ındır ve Allah, çok şiddetli azap eder.

denilerek, insanların nefislerini ilah edindikleri vurgulanır. Yani onlar kendilerini ilah edindiler, mevcudatta görünürde bizi değil, kendilerini var gördüler. Onlar benliklerine bürünmüş dört bacaklı sürüler gibi hatta daha aşağı mertebededirler. Gerçekleri görececek gözleri, hakikati işitecek kulakları, sırrımı zikredecek ağızları ve de kâinatın varlık sebebi olan kudretullah'ı düşünecek akılları yoktur. Zamanlarını şirki riya içinde geçirirler. Yazıklar olsun onlara ki, onlar benliklerine bürünmüş gaflet, delalet, cehalet ve de gerçeğe hıyanetlik içerisinde, misali Firavun gibi azmış azıtmış olarak, insan olmanın gereğinden habersiz zavallılardır. Ne yazık ki bu yaşantı devam ettiği sürece ve bu anlayış hâkim iken, kişi kendi benliğini firavunlaştırmış olarak, kendini her şeye muktedir görürken ve dahi kendi anlayışına sığınırken İslam olması ve İslamiyet'i yaşaması mümkün değildir. Nasıl olabilir ki! Hani İslamiyet teslim olma idi. Kime? Tabi ki kâinatın sahibi olan, her şeye kadir ve muktedir olan, görünenin evveli, ahiri, zahiri, batını ve her şeyi bilen Allah'adır. Oysa Allah'a teslimiyetin gerçekte ne anlam taşıdığını bilmeyen ve öğrenmekte istemeyen uyarıldığı zaman da alay edip reddeden, kendi bilgisini ve anlayışını her şeyin üstünde zanneden şu zavallılar, Hak erenlerini, Allah dostlarını, hakikat bahçesinin güllerini asıp kesip, derilerini yüzerek, onları yok ettiler. Kendi benliklerinde oluşturdukları anlayışlarının geçerli olabilmesi için halka Allah dostlarını hain gibi göstererek, kendilerine bir mevki ve makam oluşturabilmeleri için neler tezgâhladıklarına bir bakın. Oysaki bu zavallılar halk içinde itibar edilen ve değer verilenler olarak hep yer buldular. Neden? Halkın cehaleti yani, hakikate olan bilgisizliği ne yazık ki bunları revaçta yaptı.”

Şu söylediklerimizin ışığında değerlendirme yaparsak, İslamiyet Allah'a teslim olma idi sözünü çok iyi anlamamız gerekmektedir. Çünkü aynı hatalara bizde düşebiliriz. O halde kişi, nispeti benliğinde ifna olmadıkça, yukarıda söylemeye çalıştığımız benliği ve buna bağlı olarak davası, iddiası ve de anlayışı hüküm sürecektir. Hüküm sürdüğü müddetçe de Allah'a teslimiyet olan İslam olamayacaktır.

Yine kendisinin gönlünden damıtarak idraklerimize sunduğu şu dizeleri İslam ve teslimiyetin hususiyetini çok güzel anlatmaktadır;

**Teslim oldum kâmile, Zikrullahı talime
Nazar kıldı halime, la ilahe illallah**

Mürşid-i Kamil, bize nazar kılarak hem bizi bize gösterir, hem de kulluğun, dil ile kalbin aynı anda la ilahe illallah demek olduğunu hem kelâmen hem de kendi haliyle ispat eder. Bizler gösterildiği için görür hale geldiğimiz, içinde bulunduğumuz şirkten uzaklaşıp tevhit eri kul olmak için Mürşid-i Kamile teslim olmayı talep ederiz ki teslimiyet, Hz Muhammed'in tevhitliğinin tecelligahı olan Mürşid-i Kâmillere dir. Mürşide teslim olmak, “Kendi bilgilerim doğrultusunda yaşamak beni şirke düşürdü ve Allah'a isyan ettirdi, isyandan kurtulmak, şirkten arınmak ve Allah'ın kulu olmak için senin bildirdiğin tevhit üzerine olacağım” demektir. Bizler kendi bildiğimizle amel etmeye devam ettiğimiz sürece bu teslimiyet değildir.

İşte, teslimiyet bize Zikrullahın telkin edilmiş kapısını açar ve teslim olan bize zikir telkin edilir. Telkin edilen zikre telkin edildiği şekilde hizmet etmek teslimiyettir.

**Gönül nasibin aldı, nice sırlara daldı
Dilim tutuldu kaldı, la ilahe illallah**

Gönül denilen bizim telkin edilecek zikre ve muhabbeti yapılan sırlara istidatlı oluşumuzdur. Gönül bizim içinde bulunduğumuz şirk halimiz değil, şirk halindeyken dahi içimizde taşıdığımız ve meydana seçilmemizin sebebi olan yönümüzdür.

İşte, Zikrullah bu istidada telkin edilir. Bizler zikre hizmetle teslimiyetimizi ispat edişimizle, içimizdeki istidadı kendimizde zahire getiririz ki Mürşid-i Kamil, teslimiyetimize hakikat sırlarını muhabbet etmeye başlar. Bizler zikre hizmetle ve muhabbet edilen sırları anladıkça dilimiz tutulur da artık ben diyemez hale geliriz. Ben dememek, sadece dil ile değil sahiplendiğimiz varlıkta Allah'ın ilahlılığıyla zahire geldiğine kendimize şahit olmaktır. La ilahe illallah derken kendimizde görerek kalben demektir.

**Aşk oldu seyri cihan, feyiz alıp bu sırdan
Kalmadı gizli bir yan, la ilahe illallah**

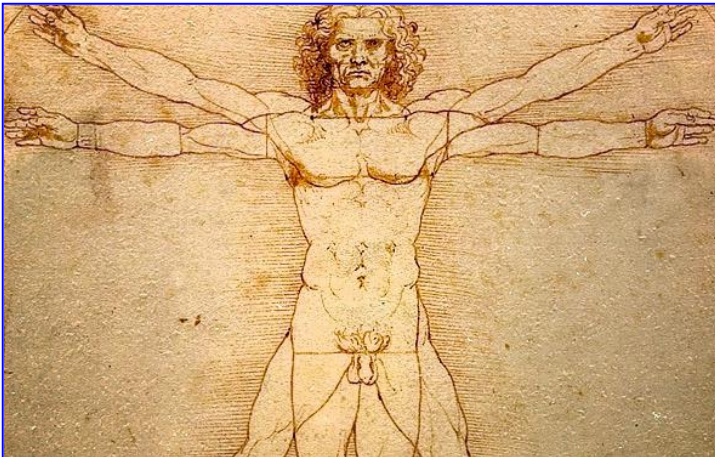
Zikre hizmet bizdeki istidadı kendimizde zahire getirirken, istidadın içeriğinde bulunan aşkı da uyandırır. İstidat sadece bilgiyi tahsil edip, bilinmeyi öğrenebilme yeteneği değildir. İstidat, bilgiyi öğrenme, zikre hizmet, edebe bürünmek, erkânın uygulanışı ve bunlarla manayı yaşamaklığın bütünlüğüdür. Aşk kendimizde uyanınca sıfatlarımız nefse tabi olmaktan aşka tabi olmaya başlar. İşte bu tabiiyet aşkın, bizimle kendi seyrini gerçekleştirir. Bakan aşk, bakılan aşk, gören aşk, görülen aşk olur. Âlemin ilahi aşkın taşıyıcı esma ve suret giyinmesiyle meydana geldiğinin ve her ne varsa kendimiz de dâhil bu aşkın bedenlenmesi, ayrılığın ve gayrılığın olmadığı, aslında muhataplığın her zaman Hakk'a olduğu sırrına ereriz. Sadece dil ile söylenen la ilahe illallah beyanını şimdi aşk ile ispatta buluruz.

**Melami zevk eridir, kalbi daim diridir
Meskeni dost yeridir, la ilahe illallah**

Melami, Mürşid-i Kamile olan teslimiyetiyle batınında bulunan istidadı kendisinde zahire getirerek, sunulan ilahi sırlara vakıf olup kendisinde ve bu âlemde la ilahe illallah'a Arifliğe ulaşıp her yüzde Hak'la muhatap olan zevk eridir. O ki, söylediği ve gördüğü aynı olup kalbi dirilenlerden olmuştur. Daim huzuru Hak'ta bulunan, Hakk'ın dostluğuna ermiştir. İşte, teslimiyeti kuramayıp sadece bildiği değiştiği için dilindeki değişenlerin, gördükleri değişmemiş olması kalplerinin hala ölü olarak bulunmaya devam edişleridir. Onlar, kalpleri ölü olarak dolaşmaya devam ettiklerinden dolayı ne Melami ne de zevk eri olabilmişlerdir, nasibi zayi etmişlerdir. Onlar dilleriyle la ilahe illallah demektedirler ama buldukları boyut la ilahe illa ene boyutudur.

**İbrahim'em yanarım, kalmadı hiç kararım
Gece gündüz efkârım, la ilahe illallah**

İbrahim'im yani teslimiyetimi, zikre hizmetle uyanan aşk ateşinde nispetlerimi yakarak ispat edip, Hakk'ın dostluğuna ulaşarak, Hakk'ın kulum dediklerine erdim. Mürşid-i Kamil'ime teslimiyetim beni, onunla onda ölüp onunla ona dirilenlerden eyledi. Bana doğan tevhitliği, kendimde doğurarak onu doğurmuş oldum. Bu sebeple, nedir dünya, nedir ukba göremez oldum. Her halim bütünlüğüyle tevhidin kendisini muhabbet edişi oldu. Kendime ben derken Hakk'ı işiten ve görenlerdenim. Nefis ve ruh tevhitliğinde nedir nefsim, odur ruhum gerçekliğinde nur ehillerine dâhil oldum. Allah'ın ilahlığında Kendisinden başka ilah olmayışıyla Kendisinden başka ilah olmadığı şehadetiyle la ilahe illallah sırrının ispatı, İslam'a girenlerden olmayı geçip İslam oldum.

Dembir: İslam dinini insan gibi bir bütünlük olarak düşünürsek, nasıl remzederiz efendim?

Özkan Günal:

İnsanla İslam, bütünlük esasıdır. Bu sebeple İslam ve insan aynı değer olup insan İslam'ın vücutlanışıdır. İslam'ı insanla bedenlendirirsek İnsanın kulakları İslam'ın inanç boyutudur çünkü inanç işitmekle başlar. Gözler şahadet boyutudur ki şahadet görmeyle gerçekleşir. İşitip, işittiğimizi görmek iman olduğundan, İslam'ın iman boyutu insanın idrakidir. Aklımız, İslam'ın doğru ve yanlış ayırt eden boyutu olup bilgi merkezimiz İslam'ın ilmidir. Kalbimiz, İslam'ın ilahî aşkına denk gelir ve dilimiz İslam'ın Allah zikridir. Ellerimiz ve ayaklarımız, yaptığımız işlerin yapılışında kullandığımız uzuvlarımızdır ve bizler yaptığımız işle görünür olduğumuzdan İslam'ın şariat kısmıdır. Gövdemiz tarikat, başımız Hakikat boyutudur. İç organlarımız İslam'ın kurallarıdır. Bir insanın bütünlüğü, İslam'ın bütünlüğüdür.

Dembir: İslam'ın şartı Kelime-i Şahadet getirmek, Namaz kılmak, Oruç tutmak, Zekât vermek ve Hacca gitmek olmak üzere beş madde altında toplanmıştır. İslam olmak neden bu beş maddeye kayıtlanmıştır ve bizler bu kayıtlanmış şartlardan ne anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Günümüzde İslam, sadece İslam'ın şartlarını yerine getirip, tevhidin içeriğinde mevcut bulunan diğer tüm değerleri yok saymak üzerine, kapsamı daraltılmış bir anlayışla yaşanmaya çalışılmaktadır. Bu, İslam'ın evrenselliğine aykırı bir anlayış olup Allah'ın tebliğ ettiği tevhit gerçekliğinden uzak olmaktır. İslam'ın şartını da kendimize göre yorumladığımız için de, Allah'ın bizi, İslam üzerine olunca kendi insanlığımızı hak edişimiz sonucu insan diye zikretmesine ulaşmak için İslam'ın bütünlüğünü tanıyıp gerçekte İslam olmalıyız ki gerçekte Peygamber ümmeti olabilelim. Bizler kendi daralttığımız İslam anlayışla bakarsak o zaman Kur'an'ı kerimde sadece, İslam'ın Şartları olan,

- 1- Kelime-i Şahadet getirmek: 22 ayet
- 2- Namaz kılmak: 86 ayet
- 3- Oruç tutmak: 11 ayet
- 4- Zekât vermek: 9 ayet
- 5- Hacca gitmek: 12 Ayet

Toplam 140 ayet olmalıydı. Oysa Kur'an'ı kerim 6.236 adet ayettir ki bizler, 140 ayetin dışında 6.096 adet ayeti önemsemiyor oluruz. İslam'ın bütünlüğü Kur'an'ın bütünlüğüdür ve bizler bu bütünlüğü kabul

edip anladığımızda, Kur'an'ı kerimi sevap kazanma kitabı olmaktan kurtarıp İnsan olma kitabı yaptığımızda gerçekte İslam olabiliriz. Bu beş şartın şart oluşu Kur'an'ı Kerimdeki 140 ayetle emrolduğundan şarttır. O zaman karşımıza şu gerçek çıkmaktadır ki Allah'ın emri şartsa, Kur'an'ı Kerimdeki tüm emirlerinin şart olduğu. Allah, sevmeyi, düşünmeyi, saygı duymayı, çalışmayı, okumayı, insan olmayı, kul olmayı, Ehlibeyti sevmeyi de emrediyor ki İslam'ın öncelikli şartlarıdır.

Bugün Hz Muhammed Efendimizin yaptığı bizim için yapılması gereken şartsa ki şarttır çünkü bildirdiği tevhit dışında hiçbir şey yapmamıştı. Yani, bildiğiyle yaptığı aynı şeyler olup yaptıkları bildirdiklerinin ispatıydı. O zaman Onun yaptıklarının tamamı ayırmaksızın bize de şart olup İslam'ın şartlarıdır. Kişilerin Peygamberin yaptıklarını ayırıp kendilerine görelerle bu bize de farz, diğeri Ona mahsus anlayışı İslam'a küfürdür.

İslam'ın şartı, Ehlibeyt ve Peygamber efendimiz gibi yaşamaktır ki bu yaşamın içi Tevhit olan İslam'ın gerçekliğiyle dolu olan yaşamdır. İslam'ın tüm şartlarının içeriğinde yer alan ve beş maddeyle belirtilen şartlarının mananın madde elbisesi giymesi ile oluşmuş, şekil boyutunda kalındığında bizleri İslam'ın güzelliğiyle güzelleştiremezler. Güzellik taşıdıkları manasında bulunduğu için güzelleşmek için manasıyla şereflenmek gerekir. Kelime-i şehadet getirerek İslam'a giriş, hacca giderek eskinin terki, zekât vererek nispetin ifnası, oruç tutarak sadakat ve namaz kılarak dil ile getirdiğimiz şehadetin ispatına ulaşma bütünlüğüdür İslam. Kelime-i şehadet getirmek İslam'ın girişi olup aynı zamanda artık İslam üzerine yaşamaya söz vermektir ki İslam'ın bütünlüğü getirdiğimiz kelime-i şehadet üzerine yaşıyor olmaktır.

İşte bu gerçekliğe ulaşmak için hac ibadetiyle benliği terk ederek şehadet getirerek ifade etmiş olduğumuz tevhide yolculuk etmek, bu yolculukta bizi şirkte tutan mülkü sahiplenişimizden arınmak için mülkü sahibine vermek, oruç olan kendimizi var görmekten varlıkta Hakk'a uruç etmek ve nihayetinde namaz kılmak olan kendimizden ve bu âlemden Hakk'a muhataplığı yaşamamız gerekir ki verdiğimiz ikrar üzerine İslam olabilelim.

Dembir: Hz Resulullah İslam'ı hangi temeller üzerine inşa etmiştir efendim?

Özkan Günal:

Cenabı Resulullah efendimiz tebliğ ve davet ettiği İslam'ı İNSAN temeli üzerine inşa etmiştir. Çünkü insan İslam'ın bedenlenmiş halidir. Bu gün en mükemmel insan ve en mükemmel yaşamı tarif ettiğimizde karşımıza İslam çıkmaktadır. Bu sebeple tebliği yaparak davet eden de tebliğin yapıлып davet edildiği de insandır. Peygamber efendimiz, kendisiyle ispata gelen insanlığı bildirip, insanlığa davet etmiştir.

İnsan kavramının içini ona insan denilecek olan özellikler doldurmaktadır. Bu özellikler düşünmek, araştırıp sorgulamak, okumak, bilgiyi tahsil edip bilgiyle bilinmeyi keşfetmek olmanın yanında genel tanımıyla rahmanî sıfatlardır. İnsan ile İslam o kadar iç içedir ki İslam'ı bir kenara bırakıp insanı tarif etsek İslam'ı tarif etmiş oluruz, insanı bir kenara bırakıp İslam'ı tarif etsek insanı tarif etmiş oluruz.

Bu günkü Müslüman toplumların İslam kavramına kendi nakıs anlayışlarıyla yükledikleri anlama bakarak İslam'ı değerlendirmek yapılacak en büyük hatadır. Allah'ın tanımladığı insan İslam'ın inşa ettiği insandır ki İslam olduğunu söyleyenlerin bu tanıma uymayışları gerçekte İslam olmayışlarındandır. İslam'ı dar kalıpların içerisine hapsederek İslam'la şereflenmek yerine kendileriyle İslam'ı şereflendirdiklerini zannedenler nefsanîyetlerinin esaretinde kendilerine zulmedenlerdir. İnsanlığa ait ortak değerleri kendisinde oluşturmamış, Kur'an'ın beyanıyla hayvandan daha aşağı düzeyde yaşayan insanımsıların, içinde Hakk'a ait değerler barındıran bâtılı yaşayışları İslam'la bağdaştırılmamalıdır.

İslam kişiyi önce insan sonra İnsan-ı Kamil yapan Allah'ın zinetidir. Bu hususta Niyazi sultan şu dizeleri dile getirmiştir.

**Can bu ilden göçmeden cananı bulmazsa ne güç
Yerini terk etmeden yararı bulmazsa ne güç**

İnsan fani bir canlıdır ve bir gün faniliğine kendisinde ispatta bulacaktır. Yaratılış gayesi ise yaratılmışlık olan kendisinde yaratan Rabbine şahit olup, Rabbini keşif ve muhabbettir.

Canan esmasıyla zikredilen Rabbin tek sevillecek olmasındandır ki her şeyden değerli, her şeyin üstünde ve en sevgilimiz Rab olmadığı sürece bizlerin aslımıza dönmemizin mümkün olmayışındandır. Bu sebeple yerini terk etmeden deniliyor yani yaşamın için yaşarken, yaşam denilen bilinmeklik zahirliğinde Rabbimize muhatap olmaklık gerçekleşmelidir. İşte, Rabbin “İnsan” diyerek zikrettiği, Kendisini, bilen, işiten, gören, Kendisiyle muhatap olandır. Yaratılıştta batınımızda mevcut bulunan bu insanlığı kendimizde oluşturmadan ölürsek tek fırsatı da zayı etmiş olacağız. Yaşarken İslam olmak farzdır.

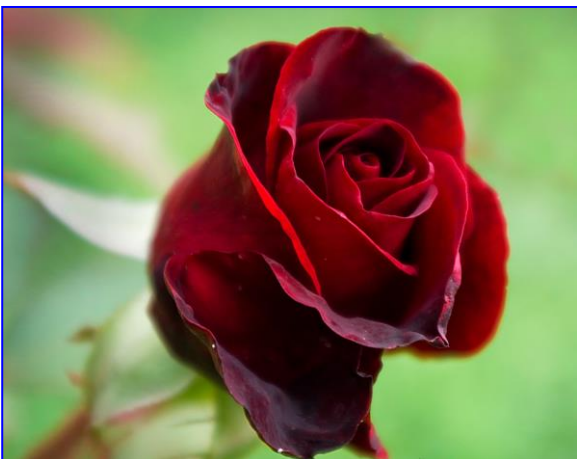
Sureti insan içi hayvan olursa kişinin Taşlar ile dövünüp insanı bulmazsa ne güç

İnsan olmak, insan suretinde olmak değildir çünkü insan madde ve mana bütünlüğüdür. Suret olan madde kısmı insan suretinde olmaktır lakin asıl insan, insan suretinden içeriye geçip kendi özünde Rabbiyle tanışandır. İnsan suretinde olmak gerçek insanlık için namzetliktir. İnsan dışındaki hiçbir canlı mahlûk insan olamaz çünkü batınında insanlık yoktur ama insan bunu başarabilen tek canlı mahlûktur. İçimiz insan olamadıysa eğer, bizler insan suretinde yaşayan mahlûk olmaktan öteye gidememiştir ki bu kendimiz için kendimize yapacağımız en büyük zulümdür. Yaşamak ve bu yaşamı devam ettirip üremek, karın doyurmak ve barınmak insanlık değil, yaşamsallıktır ki mahlûkta da mevcuttur. Bizler yaşamaktan daha fazlası için fazlasını başarabilecek özelliklerde yaratılmış canlılarız. Bu özelliklerin bünyemizde kullanılmadan durması kendimiz için zulümdür. İslam olmak, bu özellikleri kendimizde açığa çıkartıp kullanmaktır.

Âdemin gönlü içinde bahr-ı umman gizlidir Daima susuz gezip ummanı bulmazsa ne güç

Âdem, gönül sahibidir ve bu gönül yaşamsallıktan fazlasını yapabilecek özelliklerin kullanılmasıyla gerçekleşen irfaniyettir. Âdem, irfaniyet sahibi olarak kendiliğinde yaratıcısıyla tanışıp, yaratıcısına kendisinde şahit olandır. Yaratıcı Rabbin kendisini bilen olarak zahire gelişidir ki Âdem esmasıyla zikredip gördüğümüz Rabbin Âdem’liğiyle zahire gelişidir. Rab, Âdem’e bütün isimleri öğreterek onu bütün isimler olan sıfatlarına cami yapmıştır. Bu camilik, Âdem’in tüm bu sıfatları keşfedip, sıfatlardan Rabbini keşfetmesi özelliğidir. Bizler Âdem olma istidadı taşırken, yaratılmış cümle isimleri ve bu isimleri giyindiği varlıkları Rabbin elbise giyinip görülür olması nazarıyla bakıp tevhidi yaşamak varken ikiliğimizde ısrarcı olursak insan ve İslam olmaktan çok uzak oluruz.

Şol fakir olup gezenlerde hazine dopdolu Sa’y edip ol kenz-i bi-payanı bulmazsa ne güç

Kendi varlığından soyunup nispetsiz kalarak dünyaya fakirleşirken manaya zenginleşen âşıklar, iç dünyalarında eşyaya ve tecelliye arif olduklarından, onlar Hakk’ın sırlarına vakıf olup kalplerinde mana hazineleri taşırlar. Bizler surete itibar edip, surete göre yaşamayı terk ederek manaya göre yaşamaya başlayıp manayı görece gözünü kendimizde oluşturamazsak, asla mana hazineleri taşıyan maddeye tamah etmediği için madde fakirleri mana zenginlerini göremeyiz çünkü görüşümüz maddeye tabi olarak kalır ve mana, madde gözüyle görülmez. İslam olarak insan olmak için yapmamız gereken mana zengini tevhit erlerine tabi olarak terki dünya olmaktır.

Mananın kapılarından geçip keşifler yaparak mana denizinde seyirdir. Sınırsızlık ifadesiyle bile tam anlamıyla ifade edilemeyen sınırsız vahdet deryasına soyunup dalmaktır. Deryaya dalanın dünyası ardında kalır. Bunu gerçekleştiremeyen ne insan ne de İslam olmamıştır henüz.

“Fakru fahri” devletine erişen sultan olur Fakr-ı tamma erişip sultanı bulmazsa ne güç

Varlığı sahiplenmeme fakirliğine erip varlığı mülkün sahibine teslim edebilirsek mülkün sahibine ulaşmış oluruz ki Rab bizim yokluğumuzu kendisiyle ziynetleyerek sultanlığıyla bizi güzelleştirmiş olur. Kendimizde hem kendimizi görürken hem de Rabbi görmek mümkün değildir çünkü Rabde ikilik olmaz ve iki gören gözle görülmez. Giyindiğimiz varlık Rabbin varlığıdır ki bize ait olsa nispet olmazdı. Giyindiğimiz gibi soyunup üryan kaldıktan sonra Rabbe kendi zahirliğimizde şahit olarak kendimize ben demek yerine sen deme fakirliği tamam olur. İşte bu tamlık tam olana ermektir ve tamma eren deryaya dalmış gibi olur yani deryaya dalan derya olur. İslam olan insan, insan olan sultan olur.

Herkesin derdine dermanı yine derdindedir Derdinin içindeki dermanı bulmazsa ne güç

Bizlerin yaşadığı tatsızlık ve huzursuzluk asıl derdimiz olup maddeye dayalı dertler gelip geçicilerdir. Bizler asıl derdimize derman bulamadığımız sürece maddede derdimiz olmayışı dertsiz olmadığımız anlamında olmadığından sürekli bir dert taşırız çünkü İslam ve dolayısıyla insan değilizdir hala. Dert, kendi insanlığımızı kendimizde oluşturmayışımdır ki dermanı yine derdin kendisi olarak yani iç dünyamızda barınmaktadır. Tek taraflı maddeye dayalı bir yaşam içinde nefse hizmet kendi insanlığımızı zahire getirmediğinden derman üzerine inşa edilen dert ile birlikte yaşarız. Yaratılış gayemize ulaşmadan derman üzerinde dert ile yaşayarak ölmek, dermanı ölünce bulmak değildir. İslam derdimizin dermanıdır ve yaşarken olunmalıdır.

Bunda gelmekten murat çün kim Hakk’ın irfanıdır Ey Niyazi kişi ol irfanı bulmazsa ne güç

İslam esmasıyla zikrettiğimiz insan esmasıyla zikrettiğimizdir ki insan Hakk’ın irfaniyetinin tecelligahı olandır. İnsan suretinde dünyada yaşıyor oluşumuz Hakk’ın bizimle kendi irfaniyetini zahire getirmek isteyişidir çünkü bu özeliği taşıyoruz. Bizler İslam üzerine insan olarak Hakk’ın irfaniyetiyle ziynetlenip her yüzde Hakk’ı seven, bilen, muhabbet eden olmalıyız. İşte meydanlar ve Mürşid-i Kamiller Hakk’ın irfaniyet tecellisi olup tebliği ve daveti bu irfaniyet olan İslam olan insanlığımızdır. Meydana teslimiyet ile İslam olarak insan olup irfaniyete ererek irfaniyete tabilik gerçekleşmediği sürece yaşamak İslam üzerine olarak insan üzerine olamayacaktır. Hu.

Dembir: Tasavvufi açıdan bakıldığında her şeyin anlamı çok farklılaşır. Şeriatta iman olan Hakikatte küfür, Hakikatte iman olan şeriatta küfürdür. Bunun hikmeti nedir efendim?

Özkan Günal:

Şeriat ve tasavvuf, İslam’ın iki olgusu olup şeriat madde tasavvuf manadır. Bunu insanla örneklersek şeriat elbise, tasavvuf elbiseyi giyendir. Bu sebeple şeriatın kendisi zahirlik olan maddesellik olduğundan itibarı maddeyedir ki bu yüzeyselliktir.

Şeriat ehli için değer şeklin kendisine olduğundan şekle değer verir. Onun için asıl olan elbisenin kendisidir. Tasavvuf ise görünen şeklin ifade ettiği hakikatle muhatap olduğundan tasavvuf ehli elbiseye değil giyene değer verir.

Şeriatta, ibadeti yerine getiren o ibadette beklenti içerisinde olan ve her ibadetiyle hakikatte şirk olan varlığını besleyen bir anlayış hâkimdir. Tasavvufta ise varlık, varlığı yaratarak varlık âlemine çıkan Hakk'ın kendisidir anlayışı bulunduğu tasavvuf ehli kendiliksiz kalarak kendini görmek yerine, kendinde Hakk'ı görür.

Bu deniz gibidir. Denizin yüzeyini görüp deniz budur demekle denizin içini görüp yüzeyi içi var olduğu için vardır asıl deniz ikisinin bütünlüğüdür demek gibidir. Denizin sadece yüzeyini görüp deniz budur diyenler deniz diye içini anlatanları denize küfür ediyor zannederler. İşte aradaki çatışmanın sebebi tam da budur. Denizin içini görenler denizin yüzeyinde kalanlarla çatışmazlar ama denizin yüzeyinde kalanlar içinde olanlarla her zaman çatışmışlardır.

Dembir: Bir insan hakiki manada İslam olup olmadığını bilebilir mi?

Özkan Günal:

İslam tevhit dini olduğundan içeriğinde nefsanîyet barındırmadığı için nefsanîyete ait vasıflar da bulunmaz. İçeriğinde nefsanîyetin olmadığı yaşam Cenabı Resulullah efendimizin kendisiyle ispat ettiği yaşamdır. İslam olmak İslam'ı bilmekten öte İslam'ı yaşıyor olmaktır ki yaşantımızın içeriğinde Cenabı Resulullah efendimizde bulunmayan herhangi bir şeyin var oluşu henüz İslam olamayışımızın göstergesidir. Bâtılın içerisinde Hakk'a ait değerlerin yüzeysel olarak bulunuyor oluşu bâtılı hak yapmaz. Arınması gereken nefsanîyetin varlığı kibir merkezli olduğu için bir insan Hak'tan yana dahi olsa İslamî bir özelliği yerine getiriyor dahi olsa yaptığının arkasında kibir barındırıyorsa maalesef ki henüz İslam olamamıştır.

Dembir: Teşekkür ederiz efendim.

**Ey Gönül, sen aşkı yar et
Bin ol Burağa seyran et
Aklı Cibril'in burhan et
De La İlahe İllallah**

**Hicri kesretten uzlet et
Fakr-i fenada sohbet et
Bahr-ı Vahdet'e vuslat et
De La İlahe İllallah**

**Bu faniye bak, al ibret
Seraptır ancak şuhut et
Bekayı zatı vatan et
De La İlahe İllallah**

**Yoksun yokluğuna sabret
Varlığın Hak'tandır şükret
Hak'la Hakk'ı hem fikret
De La İlahe İllallah**

**Allah de her nefes zikret
Oynasın kalbi basiret
Murgı ruhun alsın lezzet
De La İlahe İllallah**

**Tefekkür eyle bir saat
Bir saatin olsun bin saat
Budur ol makbul ibadet
De La İlahe İllallah**

**Fehmi fehminde sen sabret
Kulsun Rabbine taat et
Fakr-i devletine fahret
De La İlahe İllallah**

**Ben dost ile dost olmuşum
Kimseler dost olmaz bana
Münkirler bakıp gülüşür
Selâm dahi vermez bana**

**Ben dost ile dost olayım
Canımı kurban kılayım
Ölmezden evvel öleyim
Dünya bâkî kalmaz bana**

**Ben bir âşık biçareyim
Baştan ayağa yâreyim
Bir akılsız divaneyim
Aklım da yâr olmaz bana**

**Sanmayınız ben deliyim
Dost bahçesinin gülüyüm
Tanrı'nın abdal kuluyum
Kimse baha saymaz bana**

**Âşık Yunus bir nice dem
Fâni cihanı terk edem
Yana yana dosta gidem
Perde hicap olmaz bana**

SİZDEN GELENLER

İslam güzelliğın kaynağıdır

İslam kelimesi; itaat etmek, boyun eğmek, bağlanmak, teslim olmak, esenlikte ve barışta olmak gibi anlamlar taşır. Din olarak İslam'ın terim anlamı ise; yüce Allah' a teslim olup, O'na itaat etmek, Hz. Muhammed' in tebliğ ettiği her beyanı bütün varlığıyla kabul edip yaşam biçimi haline getirmektir.

İslam dininin bir suret boyutu bir de hakikat boyutu, özü vardır.

Sureti; önce iman etmek, sonra Allah-u Teâlâ'nın emirlerine ve yasaklarına uymaktır. İslam dininin suretine kavuşanların nefs-i emmareleri inkârda ve isyandadır. Onların kıldıkları namaz, tuttıkları oruç, çektikleri şehadet, verdikleri zekât, yürüdükleri hac inkâr ve isyandır. Çünkü bu anlayışta olanların nefs-i emmaresi varlığının temelidir. Herkes "Ben" deyince nefisini göstermektedir. İşte, bu boyutta kalanların nefisleri iman etmemiş ve inanmamıştır.

Sireti; Sülükü tevhitir. Tevhit seyri sülükü ile öğrenilir. Cenabı Allah Fetih suresi 10. ayette;

Sana biat edenler ancak Allah'a biat etmiş olurlar. Allah'ın eli onların ellerinin üzerindedir. Verdiği sözden dönen kendi aleyhine dönmüş olur. Allah'a verdiği sözü yerine getirene, Allah büyük bir mükâfat verecektir.

Maide suresi 35. Ayette;

Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının, O'na yaklaştırmaya vesile arayın ve O'nun yolunda cihat edin ki kurtuluşa eresiniz.

buyurmaktadır. Seyri sülük diye bildirilen bir bilinç, zevkli olduğu kadar meşakkatli bir yolculuktur. Nuru, edebi, erkânı, ahlakı bulunan çok geniş ve daim olan bir seyir... İnsanın kıyametinin koptuğu yer. Bir bilinçten diğerine geçilen, nefisten kalbe, yerden göğe, esfelden alaya yapılan seyir var.

Nefse ait yaşam süren bilincin değişmesi ancak bir Mürşid-i Kamile tabi olmakla gerçekleşir. Mürşid-i Kamil, Allah'ın yeryüzündeki halifesi, gözbebeği ve Allah ile kul arasındaki köprüsüdür. Ey Habibim! Sana biat edenlerin biatleri aynı Allah'adır ayeti bunu beyan eder. Tevhit yolunda ilerlemek Allah' ı çok zikretmekle olur. Bu zikir, İslam dininin emrettiği bir ibadettir. Zikretmek, ayeti kerimede ve hadisi şeriflerde övülmüş ve emredilmiştir.

Tevhit seyri Sülükü'nda ilerlemek için, zikri daimin yanı sıra İslam dininin emrettiği güzellikleri (ilim, tefekkür, rıza, hayâ, tevazu, merhamet, cömertlik vb) kabul edip, yaşam biçimi haline getirmek gerekmektedir.

İslam'ın içinde hiçbir kötülük bulunmaz.
İslam'ın dışında hiçbir güzellik bulunmaz.

Aşk-u niyazlarımla

Sultan ATEŞ

Teslimiyet

Muhiddin İbn ül Arabi hazretleri “Âleminde İslam’ın da sahibi Allah’tır bize düşen Hak yolunda gayrettir” diyor. İslam’ın kelime anlamı olarak teslimiyet, itaat etmek, boyun eğmek gibi anlamlara geldiğini görüyoruz. Bu anlayışla âleme ve dahi kendimize baktığımızda her şey yani cümle yaratılmışlık İslam üzeredir aslı itibariyle.

Var olan her şey yaratılış gayesini yerine getirmekte ve bir amaca hizmet etmektedir. Teslim olmuştur, Yaratandan ayrı değildir ki gayrı tecellisi ola. Her ne kadar edilen bu hizmette kişi kendi dahli olduğunu kendi iradesi doğrultusunda bir iş meydana getirdiğini düşünüyor olsa dahi bu zandan öte bir şey değildir. Çünkü nasıl diyor Babam Sultan “Âlem, Allah’ın kendini muhabbet edişidir” Bu muhabbete, örnekle söz olarak bakacak olursak, bildiğim bilmediğim ne varsa buldukları yer ve hal itibariyle muhabbetten hâsıl olmuş olup muhabbet eden nasıl, nerede, ne zaman, ne halde bulunmasını istemişse öyle olup durmaktadır. Sen söz iken sözü söyleyene bir etkin olması yahut söyleyenden ayrı olman mümkün mü?

Sen, Allah seni zikrettiği için varsın. Bu varoluşta yine onun zahirliği olduğundan zikrettiğiyle kendisi zikrolunandır O. Sen bu oluşumda kendi dahlini devreye sokmadan ki zaten yapamazsın, bildirilenler doğrultusunda hizmet ve gayret üzere ol ki teslimiyetin tamam olsun. Zannından kurtul da nefsin İslam olsun, Hak yolunda Hakk’a varasın. Efendimin buyurduğu gibi “Sana Hakk’ı gör diye verilen gözle Hakk’ı gör, kendini değil” Çünkü kendim dediğinde Hak’tan ayrı değil boş bir hayale kapılma diyor. Bak, hep o söylüyor ben kendim mi dedim zannedeyim şimdi. Etmeyelim inşallah himmetiyle.

Tevhittir İslam, Tevhit dinidir. Nereye nazar kılsan ol Maşuk karşılar seni güzelliğiyle, her şeyde ayrı güzel ama hep aynı güzel. Ama işte diyor ya Canım Efendim “Sağa sola bakınma hitap sana. Açıp kulaklarını duysana” Sen hep söyle güzelim bizde işitelim inşallah işitip de sen gibi güzelleşelim. Mevlam, Efendimin himmetiyle aşkından nasiptar eylesin, kendi gibi güzele varmış, güzel olanlardan eylesin cümle can kardeşlerimizi. Aşk u niyazlarımla.

Uyur iken bu handa
Ol dosttan nida geldi
Gafletteyken bir anda
Uyardı Şahım bizi

Dedi aç gözünü bak
Her şey dediğindir Hak
Gayrılarını bırak
Ardına kattı bizi

Hitabımı duyurdu
Halil’le aşkı sundu
İslam ile doldurdu
Deryaya attı bizi

Uyurken uyarana
Ardı sıra tutana
Garibi aşk yolunda
Can feda kılsın bizi

Halil-Tülay Koşdere

**Her neye baksa gözün bil sırr-ı Sübhan andadır
Her ne işitse kulağın mağz-i Kur'an andadır**

**Her şey'e mahlûk gözüyle baksan ol mahlûk olur
Hak gözüyle bak ki bi-şek nur-ı Yezdan andadır**

**Kesret-i emvaca bakma cümle bir derya durur
Her ne mevci kim görürsün bahr-i umman andadır**

**Vahdeti kesretde bulmak kesreti vahdetde hem
Bir ilimdir ol ki cümle ilm ü irfan andadır**

**İbret ile şeş cihetden görünen eşyaya bak
Cümle bir ayinedir kim vech-i rahman andadır**

**Söyleyen ol söylenen ol gören ol görünen ol
Her ne var a'la vü esfel bil ki canan andadır**

**Mazhar-ı tammı veli Âdem yüzüdür şübhesiz
Küh-i zatı hem sıfatı cümle yeksan andadır**

**Haşr u neşr ile sırat u duzah u malik azab
Hem dahi Rıdvan u cennet hur i gilman andadır**

**Görünen sanma Niyazi'nin heman sen mülkünü
Gönlü bir viranedir kim genç-i pinhan andadır**

**Ey pâdişâh-ı Lem-yezel kıldum yönüm senden yana
İş bu yüzüm karasıyla vasl isterem senden yana**

**Sensin bu gözümde gören sensin dilümde söyleyen
Sensin beni var eyleyen sensin hemin öndin sona**

**Sen kim didün yâ Rab bana ben yakınam senden sana
Çün yakınsın benden bana görklü yüzün göster bana**

**Niçe yakınsın bana sen müştâk u hasret sana ben
Dün-gün seni gözleyüben göremezem kaldum tana**

**Her gelen oldur giden ol görinen oldur gören ol
Ulvî vü süflî cümleten oldur ger bana görine**

**Yunus bu sır Hak durur bu dilile gelmek yok durur
Bilmesi bunun zevk durur ‘aklıla fehm irmez ana**

MAKALE

ŞERH-İ KELÂM-I İMAM ALİ

Bismillahirrahmanirrahim Elhamdülillahi Rabbil Âlemin. Vesselatü vesselamu ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi vesahbihi ecmain.

İmam Ali ki Allah ondan razı olsun. Cümle mahlûkatın vücutlarının zuhuru bir şeye benzemekte olmadı yani hiç birisi birbirine benzemezler. Mahlûkatın vücudu müstakilleri yoktur, karın vücudu olmadığı gibi. Zira karın vücudu suyun vücududur. Başka vücut yoktur. Halk dahi böyledir.

Vücutları, vücud-u Hakk'dır. Zahiren kar su gibidir. O varlık su mesabesinde. Hakikatte, kar sudan gayrı değildir. Ancak su, kar suretinde görülür. Su ismi, gizli olur ve kar ismi zahir olur. Hakikatte birdir. Halk, Hakk'ın zuhurudur. Her suretle görünür olur. Bu görünürlük, halka isim oldu. Batında zat-ı Âliyelerinden gayrı zat yoktur. Cümle halk namıyla olan, yaratılmışlığa çıkışı olup görünmesidir. Kar ve su zahirde birbirlerinden ayrıldılar. Zira su ile taharet olur. Fakat kar ile taharet olmaz. Hatta kardan gayrı su bulunmaz ise ve karı eritecek bir şey dahi bulunmaz ise teyemmüm yapılır. Zira kar teyemmüme mani olmaz. Ama su teyemmüme manidir. Bundan malum oldu ki, zahirde kara su demezler. Zira karın müstakil vücudu yoktur. İsimde ve bakışta Hakk'ın zahiri olan halk, Hakk'ın gayrıdır. Zat-ı Hak'tan gayrı bir zat yoktur ki ona Hak denile. Kar suyun sıfatı ve sureti olduğu gibi, halk; Hakk'ın sıfatı ve suretidir diye söylenir. Velâkin ona Hak denilmez. Suluk-i Tevhid ile Hak Teâlâ Zariyat, 56 tembih buyurur,

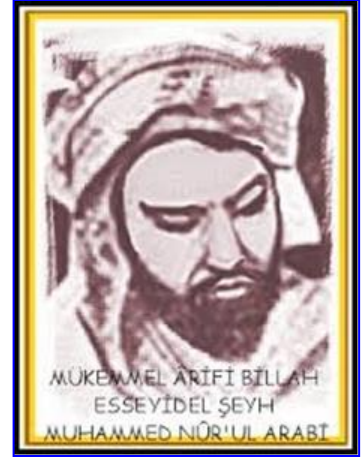
Ve ben, cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.

Cümle halk fanidir. Gerek Tevhid-i Ef'al ve gerek Tevhid-i Sıfat ve gerek Tevhid-i Zat ile halk fani olur. Sonra, zat-ı Hakk'ı nazarı Hak ile ve bu sülûk ile müşahede eder. Yani, halkın fani ve Hakk'ın baki olduğunu müşahede edip, cümle; Hak zahir olur. Velâkin, süluk-i Tevhid olmaksızın halka Hak demek küfürdür. Nitekim kendilerini nispet eden imansızlar, Tevhid sülûkû etmeden, halka Hak demek ve nazarlarında halkın vücudu varken ona Hak demeleri küfürdür. Firavunun, Naziat, 24 ayetinde belirtilen,

Ben sizin çok yüce Rabbinizim.

iddiası gibi. Bu makama; Makamül-Cem, Hazretü'r-ruh ve Kurb-u feraiz ismi verilir. Bu makamda "Enel Hak" demek doğru olur. Fakat bu sırrı faş doğru değildir. Mansur b. Hallac'ın bu sırrı taşımaya sabrı kalmayıp "Enel Hakk" sırrını faş eyledi. Ve kendi katline dua okudu. Ehlullah niyaz ederler. Zira bu sırrı faş edene ceza verilir. Makam-ı Hazret-ül Cem; cümle sıfatın zat-ı Hak ile kaim olduğu müşahede olunur. Ayrılıklarında zıddiyet sabit olur. Meselâ; evvel-ahir, batın-zahir, tevhit-şirk, zulmet-rahmet ve gayrileri gibi, Hak Teâlâ'nın esma ve sıfatı, yani; Hüsn-ü cemal zat-ı vahit olan hakikat-i âlinin, işleri ve sıfatlarıdır. Ve bu makam cemmül cem yani, cem'i ef'al-i tecellileri, zat-ı Hak ile zahir oldular. Tecellilerinde zıddiyet vardır. Su ve kar, canlı ve cansız, hayvan ve nebat ve gayrileri gibi. Lâkin cümlelerin gerek sıfat ve gerek ef'al, zat-ı Hak ile zahirlerdir, müstakil vücutları yoktur. Ve zuhurlarının, ayn-ı zuhur-u Hak olduğunu işaret eyledi. Yani, cümle sıfat ve ef'al, gerek mana ve gerek zahir Hakk'ın sıfatlarıdır. Cümle, zat-ı Hakk'a bağlı olup, yani fani ve batın olup, ol görünürde zahir ve batın zat-ı Hak'dan gayrı yoktur. Görmez misin ki, aynaya nazar eylediğin vakit, ayna gizli olup görünen suret zahir olur. Bundan ötürü aynaya nazar sünnet oldu. Hatta Allah, görünmek için eseriyle görünür oldu.

Sallallahü ala seyyidina Muhammedin ve alihi ve sahbihi ecmain.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Beşinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Allah Teâla Hazretleri Tahrir suresi 6 ayetinde,

Ey iman edenler, nefisleriniz ve çoluk çocuğunuzu ateşten koruyunuz.

buyurmuştur ve Peygamber Efendimiz,

Her çocuk islam fitratı üzerine doğar. Sonra onun anası babası onu yahudi, Hristiyan veya Mecusi yaparlar.

demıştır. Bil ki çocuk kendi başına bırakılırsa yemeye, içmeye, oyuna ve nefsinin istediği elbise ve diğer şeylere koşar. Dünyayı, Ahireti, dostu, düşmanı, küfrü, imanı, ibadeti, masiyeti, zikir ve fikri, şükür ve sabrı bilmez. Bu tabiatta olan büyükler de çocuk sayılırlar ama Allah indinde onlar, çocuk gibi özürlü sayılmazlar. Anasının, babasının, ya da üstadının terbiye ettiği çocuk, hayırlı şeylere koşar, şerlerden kaçar. Böyle çocuk, yetişkin insanlardan sayılır. Binaenaleyh herkesten hakkı kabul etmelisin. Çocuk da olsa her mahlûktan hakkı kabul etmen gerekir. Belkis'in kemaline, insafına ve ameline bak ki, kuşların en zayıfı olan Hüdhd'üden hakkı kabul etti. Vücudunun küçüklüğüne, zayıflığına bakmadı. Allah'ın Neml suresi 30-31 ayetinde ifade ettiği üzere Süleyman'dan getirdiği, **“Bismillahirrahmanirrahim Bu mektup Süleyman'dandır ve Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyladır. Bana böbürlenme ve bana Müslüman olarak gel.”** sözünün manasını anladıktan sonra Hüdhd'ü küçük görmedi çünkü o, her biri öncesine nispetle cami'ül-kelam olan bu üç kelimenin manasını anlamıştı. Zira birinci olan Bismillahirrahmanirrahim, öncesine nispetle zata ve güzel sıfatlara delalet eder. İkincisi, bütün kötü sıfatların kökü olan böbürlenmeyi terk etmeyi emretmektedir. Üçüncüsü bütün iyi sıfatların kökü olan teslim ve itaattir.

“Bana böbürlenme” sözü şuna işaretir. “Benim Hüdhdümü küçük görerek bana böbürlenmeye kalkma. Onun cisminin küçüklüğüne bakma, fakat ağzındaki mektubun manasının büyüklüğüne bak.”

Bil ki: Mümindeki saadet alameti, çocuktan da, ondan daha küçüğünden de çıksa hakkı kabul etmektir. Nasıl ki Belkis, Hüdhd'ün Süleyman'dan getirdiği haberi kabul etti de bu yüzden selamete eriştiği şerefe erişti. Süleyman'ın zevcesi oldu. Ahirette erişeceği nimetlerden ayrı olarak dünyadaki saltanatı da elinde kaldı. Resulullah Efendimize gelince onun, **“Gözü kaymadı ve azmadı”** eşyayı olduğu gibi gördü. Hatta evlerin en ehveninde bile Kadir'in kudretini gördü. Bunun içindir ki Allah Teâlâ onu, küffarın gözlerinden sakladı. Hz. Peygamber Efendimiz mağarada iken örümcek mağaranın ağzına yuva yapmış ve o Hazreti takibe gelen düşmanlarının gözlerinden gizlemişti. Nasıl ki Nemrut, Halil'i kendi gözünde küçük gördü ve Hakk'ı kabul etmedi. Allah Teâlâ da onu, mahlûkatın en küçüğü olan sinekle helak etti. Sinek dimağına girdi, onu öldürdü. İşte her iki tarafın da cezası, hareketine böylece uygun düşmüş oldu. O halde Nemrut gibi kibirli olmaktan kaçın, kemal sıfatlarıyla vasıflan. Her ne kadar Allah'ın Resulü Efendimiz'in, kemalin zirvesine ulaşan evsafıyla vasıflanamazsan da bari Belkis'in sıfatlarıyla vasıflan ki erkek olduğun halde kadınlardan da geri kalmayasın, Kemalsiz ve edepsiz kalıp çocuklardan sayılmaktan sakın, çünkü onlar mazurdur, sen mazur değilsin.

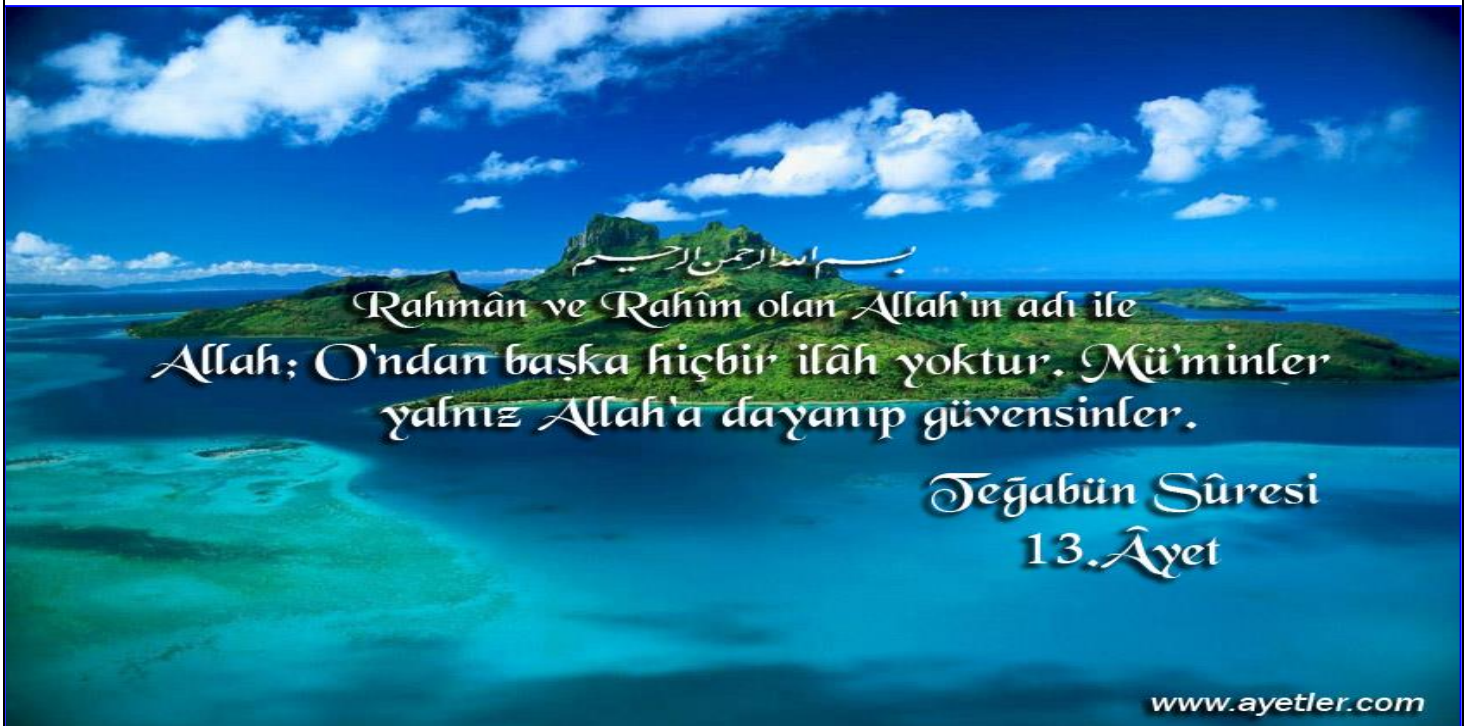
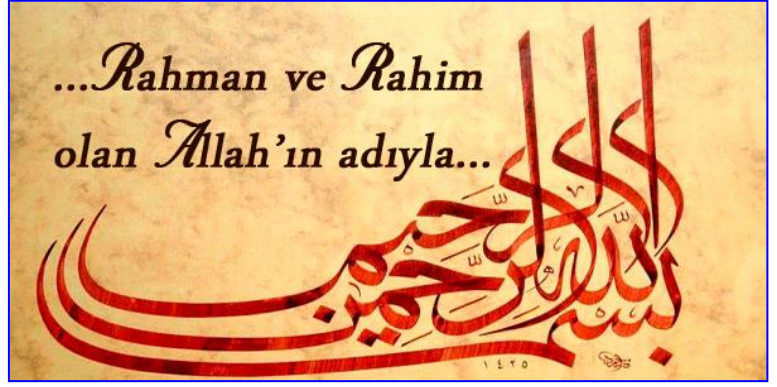
KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

İslam

3:19 - Doğrusu Allah katında din, İslâm'dır; o kitap verilenlerin anlaşmazlıkları ise sırf kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki taşkınlık ve ihtirastan dolayıdır. Her kim Allah'ın ayetlerini inkâr ederse iyi bilsin ki, Allah hesabı çabuk görendir. 3:85 - Kim İslâm'dan başka bir din ararsa ondan asla kabul edilmeyecek ve o ahirette de zarar edenlerden olacaktır. 2:208 - Ey iman edenler! Hepiniz barış ve selamete girin de şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o sizin aranızı açan belli bir düşmandır.

3:110 - Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten vazgeçirmeğe çalışır ve Allah'a inanırsınız. Kitap ehli de inansaydı kendileri için elbette daha hayırlı olurdu. İçlerinden iman edenler de var, ama pek çoğu yoldan çıkmışlardır. 6:125 - Allah kimi hidayete erdirmek isterse, onun gönlünü İslâm'a açar. Kimi de saptırmak isterse, sanki göğe yükseliyormuş gibi, göğsünü dar ve sıkıntılı yapar. Allah, inanmayanları işte böyle pislik içinde bırakır. 39:22 - Allah, kimin bağrını İslâm'a açmış ise işte o, Rabbinden bir nur üzerinde değil midir? Artık Allah'ın zikri hususunda kalpleri katılaşmış olanların vay haline! İşte bunlar, apaçık bir sapıklık içindedirler. 61:7 - İslâm'a davet olduğu halde Allah üzerine yalan uydurandan daha zalim kim olabilir? Allah zalim toplumu doğru yola iletmez. 62:11 - Bir ticaret ve eğlence gördükleri zaman hemen dağılıp ona gittiler ve seni ayakta bıraktılar. De ki: "Allah'ın yanında bulunan, eğlenceden ve ticaretten de hayırlıdır. Allah, rızık verenlerin en hayırlısıdır." 57:14 - Münafıklar onlara: "Biz sizinle beraber değil miydik?" diye seslenirler. Müminler de derler ki: "Evet ama siz kendi canlarınıza kötülük ettiniz, gözlediniz, şüpheye düştünüz ve kuruntular sizi aldattı. O çok aldatan sizi, Allah hakkında bile aldattı. Nihayet Allah'ın emri gelip çattı.

47:7 - Ey iman edenler! Eğer siz Allah'ın dinine yardım ederseniz Allah da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit tutar. 49:14 - Bedeviler "inandık" dediler. De ki: Siz iman etmediniz ama "İslâm olduk." deyin. Henüz iman kalplerinize yerleşmedi. Eğer Allah'a ve Resulüne itaat ederseniz, Allah işlerinizden hiçbir şeyi eksiltmez. Çünkü Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir. 61:9 - O, Resulünü hidayet ve hak dinle gönderdi ki, müşrikler istemese de onu, bütün dinlerin üstüne çıkarsın.

**Düşdi gönlüm ey sanem kirpiklerin sevdâsına
Cân u cihân virmişem ebrûların arasına**

**Gelmiş cemâlin şânına nûrun alâ nûr âyeti
Ya ben nice dil virmeyem yârin ruh-ı zîbâsına**

**Hüsnün gören âşıklara cennet visâlündür senin
Müş tâk olanları hisâb kâmetin tûbâsına**

**Nergis gözün yağmalamış imân u akl-ı âşıkı
Kimdir aceb karşı duran yağmurun yağmasına**

**Yûsuf misâli niceler çâh-ı zenehdânındadır
Aşk ehli olmuşlar esîr-i zincir-i zülf arasına**

**Yandım yıkıldım ey sanem Allah için kandır beni
Dil-teşneyem ben tâ ezel la'l-i lebin sahbâsına**

**Lutf eyleyüp Hilmi Dede cânânımız kılsa kabûl
Ben cânımı nezr itmişim bezm-i safâ-efzâsına**

ALINTI BÖLÜMÜ

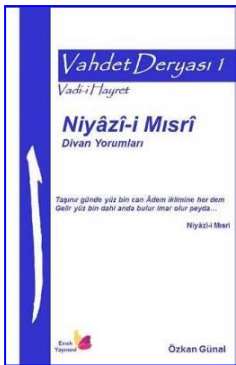
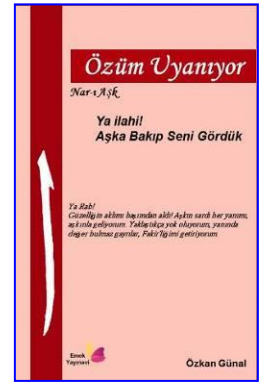

Bir sevgi tuttum içimden, kalbim sana doğru kayarken. Yalnız sana ait bir sevgi. Hislerimle beslenen, dile gelmeyen, bakışlarımda gizli, düşlerimdesin. Umutlar filizlendi kalbimin tenha köşesinde. Gün gibisin aydınlık ve parlak. Seviyorum içimden.

Cemale layık hale
Gelebilmek için,
Celal kapısından
Geçerek,
Dünya sevgisinden
Arınmak lüzumludur.

Sevdan bir ateş gönlümde, kızıl kırmızı şavkı dolanıyor. Gönlümde, hücrelerimde, beynimde ve düşüncelerimde, gözümde, dilimde, işitmemde, ayakta ve elimde dolanıyor, şavkı, kızıl kırmızı alev. Değdiği yeri yakıyor; yanmak ne güzel! Sonunda lâyük olmak, sana kavuşmak. Benliğimden yanıp arınmak ne hoş! Kızıl kırmızı bir alev sarıyor Fakir'i. Varlığım eriyor, geliyor musun?

Çürüklerin hep sağ olur zehrin kamu bal yağ olur
Dağlar yemişli bağ olur cümle cihan bostan sana
(Çürüklerin hep iyileşir, sağ olur; zehrin hepsi bal yağ olur; dağlar yemişli bağ olur; bütün cihan sana bostandır.)

Çürüklerimiz hep sağ olur; çünkü nefsimizi tecellide ilah olarak kabul ettiğimiz zannımız, bizim nefsimizden tecelli eden aslımızı görmemize, işitmemize ve zikretmemize mâni idi. Aklımız aslımıza değil, nefs-i emaremize tâbi idi. Bu sebeple de sağlıklı değil, çürük idi.

Aslımız olan Hakk'ı değil, zâhir olan nefsimizi zikrettiğimiz için, müstakil varlık veriyor, ilah olarak onu görüyorduk. Bizim zikrimiz ne ise fikrimiz de o olur. Zikrimizdekine muhabbet ve sevgi duyar, zikrimizdekine hizmet eder, secde ederiz, zikrimizdekine tâbi akılla bulunuruz. Oysa akıl da dâhil, cümle sıfatlar bize Hakk'a tâbi olsun ve Hakk'a kul olsun, Hakk'ı görsün, işitsin, zikretsin ve fikretsin diye yine Hak tarafından emanet olarak verilmiştir; bizim değildir, bizde bu sıfatlar ile tecelli eden Hak'tır.

İşte bizler arınma, paklanma neticesinde Allah'ta fena bulunca, Hak ile yeniden doğunca aslımıza dönmüş, aslımız ile yeniden zâhir olmuş oluruz. Bu zâhir oluşun neticesinde cümle sıfatların tâbi olarak aslımızın talepleri doğrultusunda tecelliye geldiklerinden çürüklerinden kurtulmuş, sağ olmuş olurlar.

Dil ile söylediğini
Kalbin onaylıyorsa
İçin dışın
Bir olmuştur.
Onaylamıyorsa,
Hala ikiliktesindir.

Sen kendini birde benimle dinle.
Hayranlık halimle bak bir yüzüne
Cemalin seyrinde divanelikte
Güzelsin sevgili ezelden güzel.

Bakıp gördüğüne hayran kalırsın
Pervaneler gibi nara dalarsın
Âşıktan maşuka âşık olansın
Güzelsin sevgili ezelden güzel.

Halil gören gözü ben senden aldım,
Senin ile canan hep sana baktım.
Kalmadı hiç farkım şimdi Zehra'yım
Güzelsin sevgili ezelden güzel

Zikrimde zikrin Fikrimde zevkin
Seninle mestim Elhamdülillah

Gönlümde mirat Aldığım berat
Geçtiğim sırat Elhamdülillah

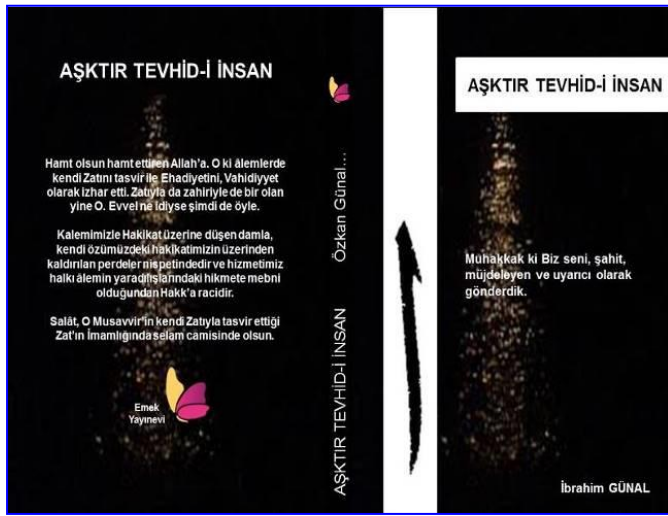
Canıma cansın Tende mekânsın
Kalbe nihansın Elhamdülillah

Vahdet-i vücüt Eyledik Şuhut
Bulunca mevcut Elhamdülillah

Halkta hem Hakk'ı Zatıdır saklı
El fakrı farkı Elhamdülillah

Veçhine hayran Gece gün ayan
Zahirsin her an Elhamdülillah

İbrahim demi Tevhit'tir yeri
Hak söyler dili Elhamdülillah

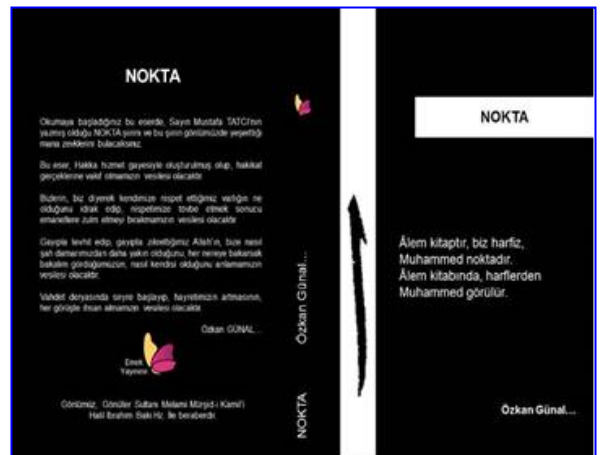
BEN KENDİME VARMAKTAYIM

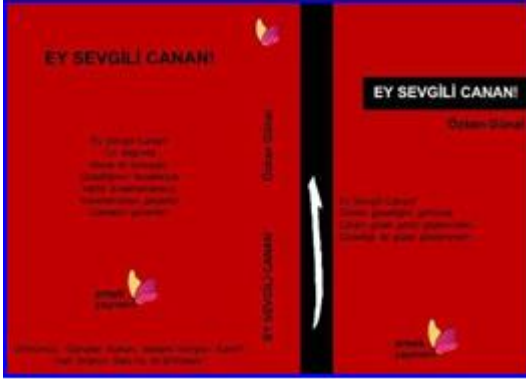
Kendisinden başlayan yolculuğun sonu yine Nur'a yani, kendisine varmaktır. Nokta kendisinden yola çıkıp yine kendisine varacaktır. **Zikir ile zikrin tecellisine yapılan seyri sülük.**

Talip, zikir ile varlığında zikrettiğini tecellide görünce, zikrettiğinde fena bulur zikrettiğine varır. Cenabı Allah, Fecr suresi 28 Ayette:

Rabbine dön razı olarak ve Allah'ın rızasını kazanmış olarak!

demektedir. İşte bizim varlığımız Noktanın kendisinden yola çıkışıdır ve bu yolculuk yine kendisinde son bulacaktır, yani, her şey aslına dönecektir. Bizler kendimizi noktadan ayrı görmekten arınıp aslımıza dönmeliyiz yani, yüzümüz Muhammedi nura dönük olmalıdır. Bu dönüş, sıfatlarımız ile aslımızı tecellide görmeye başlamaktır.

Ey sevgili canan!
Gönlüne girilmekle
Gönül ehli olunansın.
Gönlünde vardım
Gönlüne sığana.
Miracımı yaptım.

Yolun sonu sana varacaksa uzunluğunun ne önemi var. Sora sora Bağdat bulunur. Yollar yürümekle de aşınmaz. Yolu bile incitmeden gelirim. Gecemi gündüzüme katıp, sevgimi katkı yapıp gelirim. Yeter ki gel de.

- ☞ Görmek istediğin kim ise ona doğru gidersin, onu görecek alanda hizmet edersin.
- ☞ Bir şeyi hazır bulmuş olmakla, onu kendin benimseyip kabul etmiş olmak arasında fark vardır. Mevcut bütün Müslümanların ben İslamiyet'i kabul ediyorum, İslam olmak istiyorum demesi lazım.
- ☞ Gönül ehlinin gönlüdür Hakk'ın mekânı. Her kim Hakk'a varmak diliyorsa, gönle girmelidir. İşte, o gönülden Hak seyredilir.

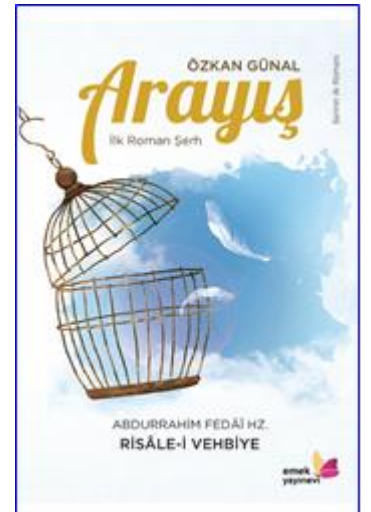

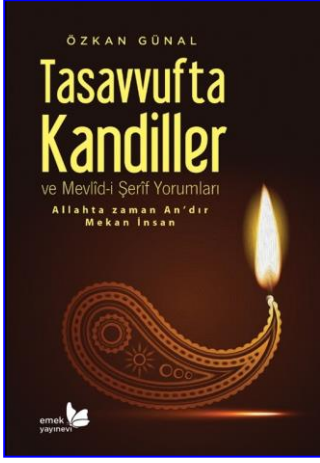
**Nicedir nefsinin bilmek, diyem sana işit cana
Ki mürşidde olurmuş ol, çalış var sen dahi ana.**

(Ey canım benim, ey kardeşim. Sana sözüüm o ki nefsinin bilmek ancak Mürşid-i Kamil ile mümkündür. Var ve tabi ol.)

Ey canım benim, ey güzel kardeşim. Güzelliğin, güzel olanın sana tecellisi ile mümkün olan, bânında taşıdığı değerden habersiz, kendine gafil, kendisine kör dolaşanım. Tafsilatı olduğu hakikatten mahrum, kendini bedeniyle kayıtlayanım, kendini nefsinde ibaret sananım. Sen, sen değilsin. Sen, yaratan Rabbinin seninle yaratılmışlığa çıkışı. Sen ki insan namzetini canlı mahlûk olan, sen ki bünyesinde Âdem toprağı taşıyan. Sen ki Rabbinin bilecek donanım olan irade sahibisin ve bu irade, bilme yönünden dolayı tecellide seninle. Karanlığına ışık olacak nuru, kendine olan cehaletinle örtmüşsün emmarenle.

Elmas değer kaybetmez çöpe düşmekle lakin elmasın çöpte işi ne? Ey canım benim, ey bânında gömülü olan nurdan habersiz, nefsinde nefsinin bilen ve nefsinde Rabbinin bilmesi gerektiğine eren. Attığı her adımda kendi aslından uzaklaştığını fark eden, Rahman kokusu almış güzel. Kulak ver sözlerime, işit aradığın ne ve nerede söyleyeyim özüne. Diğer işittiğinden arın da dinle.

***Allah adın zikredelim evvela
Vacip oldu cümle işte her kula***

Allah adın zikredelim önce çünkü bizler kendimize mümkün olmayan ikinci bir varlık anlamı veriyoruz. Bu sebeple kendimizi ayrı Allah'ı ayrı yorumlayıp kendimizi Allah gerçekliğine perdeleyerek kendi yarattığımız Allah inancıyla yalnızlaştırıp yaşantımızda kendimizle baş başa kalıyoruz. Her zaman kendimizle bulunup kendimizi muhatap alıyoruz ve kendimiz varlığını oluşturan noksan anlayışımız, aklımız, malımız, kısaca şirkimizi besleyen her ne varsa tümü yetersiz kalınca da ötelere ötesinde yarattığımız Allah'tan yardım istiyoruz. Allah yedek ilah değil, ilahın kendisidir. Bu sebeple en son değil önce Allah demeliyiz. Her işimizde, her anımızda, her gördüğümüzde, işittiğimizde ve kendimizde önce Allah demek yani Allah gerçekliğine ermek, yaratılan bizler için öncelik ve gerekliliktir.

***Allah adın her kim ol evvel ana
Her işi asan eder Allah ona***

Allah'ı her kim yaşantısında öncelik yaparsa, o kişi Allah gerçekliğine doğru yol almaya başlar. Allah'ı ötelere kayıtlamaktan vaz geçip varlık âlemindeki her zerrede kabul edip, bu kabullenişle yaşamaya başlarsak işte o zaman Allah her anımızda, her işimizde bizimle birlikte olmaya başlar ki yaşantımız, Allah'ın görmesiyle, işitmesiyle birlikte Allah'ın rızası üzerine olur ve tüm işlerimiz düzene girer, güzelleşir. Güzelleşen bizden güzellikler görünmeye başlar güzel işler yaparak.

***Allah adı olsa her işin önü
Hergiz ebter olmaya onun sonu***

Her işin önü Allah adıyla olunca o işler Allah'ın işini işleyişiyle tecelli edişi olur. Görüşümüz Allah'ı görmek için, işitişimiz Allah'ı işitmek için, zikrimiz Allah'ı zikretmek için, bilişimiz Allah'ı bilmek için olursa tümünün muhatabı Allah olur. Nefsimiz için nefsimizden yana değil, Allah için tevhitte yana yaşamaya başlarız ki bu yaşam, zorunlu olarak ölmeye önce kendi isteğimizle ölmek olup ölmezden evvel ölen bir daha ölmez. O, ötelere ve ölümden sonra ulaşacağını sandıklarına yaşarken ulaşmış olur.

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı beşinci, toplam on yedinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **İslam**'a olan bakışınıza katkısı olmuştur.

İslam barış demektir ve barış ancak tevhide ulaşıncaya gerçekleşen değerdir. Kişi kendisiyle olan davasından geçmedikçe yani kendisiyle barışmadıkça Cihanla da davalı olur ki barış davalıyken yaşanamaz. Bu sebeple kişinin kendi ikiliğini birlemeden, kendi iç huzurunu bulmadan davası bitmez çünkü dava ikiliğin kaynağı olan zulmanî sıfatlar üzerine yaşıyor olmanın getirisi. İkilik olan benlikten arınmaktır zulmanî sıfatlardan arınmak.

İşte tevhit üzerine yaşamak arınma ve kulluğun yaşanması olmak üzerine kişiyi ihata ettiğinde, kişide dava kalmaz. Kendisiyle davası bitenin âlemlerle davası biter ki o kişi kendisinde görmeye başladığı tevhitliği tüm âlemde görür. Âleme kendi tafsilatı nazarıyla bakan nereye baksa kendisini görür. Buradaki kendilik tevhidin gerçekliğinde zahire gelen kendiliktir ki kişinin kendi ikiliğinin tevhit olduğu, Rabbin "Kulum" dediği kendilik. İslam'ın tevhitliğinin yaşanması sonucu kendisiyle barışık olanın âlemde barışık olması gerçekliği...

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, Yasin suresi yorumu olan **Ey İnsan!** isimli eserle noktalıyoruz.

Ey İnsan!

1 – Yasin.

Ey insan! Ey Bizim kendimizi bilmekliğimiz olarak zuhur edişimiz olan habibim. Kendimizi bilmekliğimiz ibaresi ve devamında bu bilenin habibim oluşu, varlığının özünü anlatmaktadır. Bize yakınlığın Bizi bilmekle olduğunu ve bu bilmenin gayrıyla bilmeden bilmeye olunca Bizim tarafımızdan sevildiğinde, Yasin esması alınmasında, anlatılmak isteneni kavrayıp, kendini aynı özelliğe ulaştırmak, kulluğunun gereğidir. Çünkü seninle varlık âlemine çıkışımızın gayesi budur.

Bize yakınlık ancak kendini Bizden uzak tutan ve şirk olan ikiliğinin, tevhit üzerine yaşamaya başlayarak, Bizde fena bulman sonucu, birleşmesiyle mümkündür. Senin kendini gördüğün nefsin ve aslın olan Ruhun, ayrı ayrı olduğu sürece ikiliktesindir. Oysa nefsim dediğin bedensel varlığın, Bizim fiil tecellimizdir ve bilinmek isteğimizin sebebidir. Nefsinde tecelli halinde, seninle zuhur eden Bizi değil de kendini gördüğün ve kendine zan ile bulunarak müstakil varlık verdiği sürece şirk ediyorsun, şirk ehli olarak yaşıyorsun. Nefsini, nefsinin adıyla okuyarak nefsenden nefesine arif olma, nefsini Bizim adımızla okuyup nefsenden Bize arif olmalısın. Yaptığın işlerde, sıfatlarında ve vücudunda nefs-i emmarenî var kılıp, ilah olarak benimseyip, zikrediyor ve ona kulluk ediyorsun. Bu zan ve şirkinden arınmanın yoluysa, Kendimizi muhabbet ederek sana kendi aslını tanıttığımız hakikat meydanında, nefsinin zikretmeyi bırakmaktır. Bizi zikrederek hakikat sırrı olan ledün ilmi tahsili ile işlenip, zan varlığına tövbe edip, bu tövbe neticesinde kendi ikiliğini tevhit etmelisin.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

ALLAH ALLAH

